

TEAM GLANS
AVONTUREN OP DE PISTE

Peter Paul J. Doodkorte

Uitgeverij De Overkant
Ringvaarpark 1
2907 LH Capelle aan den IJssel
De-Overkant@Doodkorte.nl

9789083609454

AVONTUREN OP DE PISTE

Zeven dagen.

Eén berg.

En veel meer avontuur dan ooit gepland.

Noa (18) is professioneel shiner: samen met Bo maakt ze deel uit van Team Glans, een spectaculair showteam op de piste. Met de altijd pech hebbende, maar ook hilarische Joshua, turbo-denker Tim en waaghals Lars reizen ze af naar een bergdorp voor een week vol sneeuw, shows en shine.

Maar nog voor de eerste afdaling is gedaan, zijn Noa's speciale ski's verdwenen. Al snel blijkt dat er in het dorp veel meer misgaat dan alleen een verdwaald paar latten. Een pistenbully gedraagt zich als spookrijder, er duikt een oude gouden medaille op in de sneeuw, een stil jongetje met een rode muts dreigt echt te verdwijnen en hoog in de bergen wordt stiekem met gevaarlijke sneeuw geëxperimenteerd.

Terwijl ze dollen, bekvechten, vallen en weer opstaan, rolt Team Glans van het ene mysterie in het andere. En elke keer moeten ze kiezen: kijk je weg, of zet je je eigen angst opzij om in actie te komen?

Avonturen op de piste is een sprankelende jeugdroman vol humor, spanning en vriendschap. Over grote monden en gouden harten, over fouten maken en het tóch weer goed willen doen – en over hoe je samen veel meer glans vindt dan je ooit alleen had durven dromen.

Inhoud

Boaz 1

Avonturen op de piste 3

Glansverlies 6

Het jongetje van de post 13

Pistenbully als spookrijder 28

de gouden medaille in de sneeuw 45

De verdwenen startvlag 58

Het geheime sneeuwlab 77

Het vuur- en lichtfeest 92

De verdwenen ski's 112

De laatste dag – het afscheid 119

GLANSVERLIES

De gondel schommelde net genoeg om Joshua wit te laten wegtrekken. “Als dit ding naar beneden klettert,” mompelde hij, “zeg ik alvast: ik heb jullie eigenlijk best graag gemogen.”

“Je bedoelt ‘mogen lijden’,” verbeterde Tim afwezig. “En de kans dat deze gondel crasht is ongeveer nul komma nul-vier procent.”

Bo rolde met haar ogen. “Serieus, Tim, niemand wil nu de wiskundeles van een bijna-ijsblok horen.”

Noa tikte met haar skihandschoen tegen het raam. Onder hen lag het dorp als een handvol speelgoedhuisjes in de sneeuw. De pistes krulden wit en breed de berg af. “Hou eens op, zeg,” zei ze. “Kijk dan. Dit is toch ziek mooi?”

Lars drukte zich half tegen haar aan om ook door het raam te kijken. “Ziek mooi én ziek steil,” grijnsde hij. “Ik ga vandaag sowieso iets breken.”

“Als het maar niet je grote mond is,” zei Bo.

De gondel minderde vaart en gleed het bergstation binnen. Met een stoot en een piep gingen de deuren open. Koude lucht beet in hun gezichten.

“Team Glans, herenigd met de sneeuw,” zei Noa plechtig. Ze stak haar hand uit. “High five, losers.”

Ze sloegen allemaal tegen haar hand, één voor één. Zelfs Joshua, al deed hij het met het gezicht van iemand die naar de tandarts moest.

Beneden bij het materiaalhok rook het naar metaal, olie en die typische mix van nat rubber en scherpe kou. De metalen deur had een groot cijfer 3 en een combinatieslot.

Bo draaide de code in één vloeiende beweging. “Drie-twee-vijf-sieben. Tada.”

“Je weet dat ‘sieben’ Duits is, hè?” zei Tim.

“Je weet dat het me geen fluit uitmaakt, hè?” kaatste Bo terug.

Het slot klikte. Noa zette haar schouder tegen de deur en trok hem open. Het tl-licht floepte aan. Rijen ski’s, snowboards en stokken glommen hen tegemoet.

“En daar staan ze.” Noa zong het bijna. “Mijn babies.”

Ze liep naar het rek waar ze gisteren samen, volgens protocol, alles hadden neergezet. Tweede rek van rechts, derde plank van boven. Haar naam stond met dikke zwarte letters op een label.

Alleen…
Geen ski’s.

Het rek was leeg.

“Oké, grapje,” zei Noa. Ze trok het label los, alsof de ski’s zich daarachter verstopten. “Haha. Heel leuk.”

“Misschien hebben ze vannacht zelf de benen genomen,” zei Lars. “Kan gebeuren. Ik heb dat effect op dingen.”

Bo stapte langs Noa heen en keek systematisch de rekken af. “Nee,” zei ze kort. “Ze staan hier niet. Dit is raar.”

Joshua schraapte zijn keel. “Misschien… misschien heeft iemand ze in de war gelegd? Of naar de werkplaats

gebracht? Ze waren toch nieuw? Misschien moesten ze nog bijgesteld of zo?"

Tim haalde een klein notitieboekje uit zijn jaszak.

"Gisteravond heb ik om 19:42 een foto gemaakt van dit hok. Veiligheidsobsessie, lang verhaal. Daarop staan jouw ski's, Noa. Exact hier." Hij tikte op de lege plank. "Tussen 19:42 en nu heeft iemand ze weggehaald."

Noa lachte, maar het klonk hol. "Ja, duh, dat zie ik ook. Wie wil er nou míjn ski's…? Er staan hier ski's van vijfhonderd euro en die van mij zijn 'maar' driehonderd."

"De jouwe zijn de enige met ingebouwde ledstrips en shine-coating," zei Bo. "Voor de show van Team Glans.

En toevallig zijn wij het enige team met zo'n set. Als je die steelt, kan je optreden saboteren."

Er viel een korte stilte. Zelfs Joshua zweeg.

"Dus," zei Lars langzaam. "We zijn hier net. Het is dag één. En we hebben al een vijand."

"Of een heel slechte grappenmaker," mompelde Joshua.

Noa schudde haar hoofd, haar blik donkerder dan Bo gewend was. "Dit is geen grap. Zonder die ski's kan ik die hoofdact vergeten. Dan kan ik net zo goed thuis gaan glanzen in de badkamer."

Bo draaide zich om, handen in de zij. "Oké. Luister. Zijn er camera's?"

Tim wees naar de hoek van het plafond, boven de deur. Een kleine zwarte bol, net niet opvallend genoeg. "Ja. Tenminste, ik neem aan dat dat een camera is. Anders is het een hele dure vlieg."

"Mooi," zei Bo. "Dan gaan we die beelden bekijken."

Joshua stak voorzichtig een hand op. "En… hoe stel je je dat precies voor? We kunnen toch niet zomaar bij de beveiliging binnenwandelen en zeggen: 'Hoi, wij zijn vijf jongeren met attitude, mogen we even?'"

“Drie jongens, twee meisjes en één wandelende wiskundefout,” zei Bo. “En jawel. We gaan precies dat doen.”

Lars grijnsde breed. “Ik hou van haar plannen.”

Noa was nog steeds bij het lege rek blijven staan. Ze streelde met haar handschoen langs de kale plank, alsof ze de contouren van haar ski’s probeerde te voelen.

“Wat als ze gewoon… kwijt zijn?” vroeg ze zacht. “Wie zegt dat het sabotage is? Misschien is er gewoon een domme verhuurjongen geweest.”

Bo keek opzij. “Noa. Dit is niks voor jou.”

“Wat is niks voor mij?”

“Opgeven vóórdat je überhaupt boos bent geworden.”

Hun blikken haakten in elkaar. Noa’s lach kwam terug, maar nu met een rafelrandje. “Oké dan,” zei ze. “Ik ben boos. Gaat dat je beter uitkomen?”

“Veel beter,” zei Bo. “Boze Noa is tenminste te gebruiken.”

Tim bladerde door zijn notitieboekje. “Eerst feiten. Wie had gisteren allemaal toegang tot dit hok?”

“Onze trainer,” zei Noa meteen. “Die dikke Oostenrijker met die snor. Hoe heet hij ook alweer?”

“Sepp,” zei Joshua. “Hij lijkt een beetje op een sneeuwpop met spieren.”

“De verhuurman,” telde Tim mee, “de technische dienst, en wij. Vijf sleutels, als ik het goed heb.”

“Dus,” vatte Lars samen, “één van die mensen is of een idioot of een dief.”

Bo knikte. “Dan beginnen we bij Sepp. Als hij onschuldig is, merkt hij niet eens dat we hem verhoren.”

Joshua trok zijn kraag iets hoger. “En als hij wél schuldig is?”

Noa pakte haar helm van de grond en klikte de gesp dicht met een resoluut gebaar.

“Dan,” zei ze, “heeft hij een groot probleem met Team Glans.”

Ze keek haar vrienden één voor één aan. “Want niemand,” zei ze, “komt aan mijn ski’s.”

HET JONGETJE VAN DE POST

“Mijn tenen zijn officieel overleden,” klaagde Joshua. “Zet dat maar in je notitieboek, Tim. Tijdstip van overlijden: acht-negenendertig.”

“Je sokken zijn ook een misdaad tegen de menselijkheid,” zei Bo. “Misschien zijn ze gewoon weggelopen.”

Ze stonden op het kleine dorpsplein, waar een paar houten kraampjes stoer probeerden te doen alsof ze een kerstmarkt waren. De lucht rook naar koffie, gebrande noten en iets wat verdacht veel leek op verbrande worst. Achter hen klonk de zachte brom van de skiliften.

Noa zette haar ski’s – tijdelijke huurski’s, zonder shine, zonder led – even recht in de sneeuw en rolde haar schouders. “We hebben een uur voordat we weer boven moeten zijn,” zei ze. “Sepp wil onze bochten zien. En we hebben de camerabeelden nog steeds niet.”

“Dat is niet onze schuld,” zei Tim. “De beveiligingsman was ‘op pauze’. En daarna was hij ‘bezig’. En daarna was hij ‘bij de lift’. Ik denk dat hij in drie dimensies tegelijk bestaat.”

“Of hij ontwijkt ons,” bromde Bo. “Ik vertrouw hem voor geen meter.”

Noa kneep haar ogen een beetje samen. “Eerst ski’s, dan beveiliging. Eén mysterie tegelijk.”

Joshua haalde zijn schouders op en blies in zijn handschoenen. “Kan ik ondertussen een mysterie oplossen over waarom mijn thermostaat persoonlijk een hekel aan mij heeft?”

Lars reageerde daar niet eens op. Hij stond te kijken naar het kleine, oude postkantoor aan de rand van het plein. Het gebouw had schuin dak, donker hout en een vergeeld bord met “Post” erop. Aan de zijkant stak een rode brievenbus uit de muur.

“Hoeveel kaarten denk je dat hier per jaar nog ingaan?” vroeg hij. “Drie? Eén van een oma en twee van mensen die het internet niet vertrouwen?”

“Je onderschat opa’s,” zei Tim. “En wintersport-Boomers.”

Net toen Noa haar ski’s weer wilde oppakken, zag ze iets bij de brievenbus bewegen. Een kleine gestalte, in een blauwe jas die net iets te groot was, met een felrode muts. Het kind keek om zich heen, alsof hij iets geheimzinnigs deed.

“Check dat,” zei ze zacht. “Hij gedraagt zich alsof hij een bank gaat overvallen.”

Bo volgde haar blik. “Of hij wil gewoon geen sneeuwbal in zijn nek. Jongens in groep acht zijn monsters.”

De jongen – want het was duidelijk een jongen, bij nader inzien – haalde een kaart uit zijn zak. Hij keek er nog één keer naar, slikte, en liet hem toen in de bus vallen. Het klonk harder dan normaal in de koude lucht.

Joshua fronste. “Hij ziet eruit alsof hij net een contract met de duivel heeft getekend.”

De jongen draaide zich om, keek recht over het plein, langs de kraampjes, langs de skilift, langs… hen. Zijn blik bleef heel even hangen op Noa en haar felgekleurde jas, alsof hij haar wilde onthouden. Toen trok hij zijn muts dieper over zijn oren en liep weg, langs het postkantoor, een smal zijstraatje in.

“Grappig,” zei Lars. “Hij loopt niet naar het dorp. Hij loopt van alles weg.”

Noa kneep haar ogen nog wat meer dicht. Het zat haar niet lekker. Iets aan zijn houding, de manier waarop zijn schouders hingen.

“Ik ben zo terug,” zei ze.

“Ho, wacht,” riep Bo. “Wat ga je doen? Hem vragen of hij privacy als hobby heeft?”

Maar Noa was al in beweging, haar ski’s schuin onder haar arm. “Ik vraag gewoon of hij wel oké is,” wierp ze over haar schouder.

Joshua zuchtte dramatisch. “En daar gaat ze. Noa, redder van alle verdwaalde zielen in de sneeuw.”

Bo gaf hem een duw. “Kom op. We laten haar niet alleen gaan. Straks eindigt ze in een Netflix-docu.”

Ze staken met z’n vijven het plein over. Toen ze de hoek om gingen, was het zijstraatje leeg.

“Dat is snel,” zei Lars. “Hij had niet eens ski’s aan, toch?”

“Misschien is hij een ninja,” zei Joshua. Zijn toon was grappig bedoeld, maar er zat iets schijnheilig onrustigs onder.

Noa keek rond. De huizen stonden dicht op elkaar, met lage balkons en houtstapels tegen de muren. Sneeuw lag op de daken en langs de rand van de stoep. Verderop

splitste het straatje in twee: een pad naar links, richting een paar chalets, en een smal paadje rechts, half achter de containers.

“Als hij wegrent, kiest hij niet het chaletpad,” zei Tim. “Daar is het drukker. Rechter pad is logischer als je niet gezien wil worden.”

“Wow,” zei Lars. “Profiler in de dop.”

Ze liepen het rechter pad in. De sneeuw was hier minder belopen, knisperde onder hun schoenen. Tussen twee schuren door konden ze de achterkant van het postkantoor zien, met een klein raampje.

“Noa?” Bo’s stem klonk ineens anders. “Kijk.”

In het midden van het pad lag iets kleins en roods in de sneeuw.

Een muts.

Dezelfde felrode muts die de jongen op had.

“Oké, dat is creepy,” fluisterde Joshua. “Heel erg creepy. Mutsen vallen niet uit op lege paden zonder dat iemand dat merkt.”

Lars bukte zich en raapte de muts op. “Misschien wel,” zei hij. “Als je rent, struikelt, je muts verliest en doorrent.”

“En dan geen koude oren voelen?” vroeg Bo. “Come on.”

Noa keek om zich heen, haar keel droog. “Misschien is hij ergens gaan schuilen. Het is hier… stil. Te stil.”

Tim draaide langzaam rond, alsof hij een onzichtbare klok probeerde te horen tikken. “Geen voetstappen verderop,” mompelde hij. “De sneeuw is nog vers. Vanaf de muts geen extra afdrukken. Alleen onze.” Joshua trok zijn kraag nog hoger. “Wil iemand mij even geruststellen en zeggen dat dit niet lijkt op het begin van een horrorfilm?”

Niemand zei iets.

Ze liepen verder tot het einde van het pad. Daar stond een oude, half ingestorte houten schuur. Het dak hing scheef en er zaten gaten in de planken waar je de wind door kon horen fluiten. Aan de zijkant een deur, half dicht, met een hangslot dat openhing.

Lars wees met de muts. “Als ik een dramatisch jongetje was met een geheim, zou ik daar naar binnen gaan.”

“Noem geen kinderen ‘dramatisch’, Lars,” zei Noa automatisch.

Bo kneep even in Noa’s arm. “Oké,” zei ze zacht. “Team Glans, maar dan off-piste. Wie gaat er eerst naar binnen?”

“Niet jij,” zei Noa meteen. “Als er iets engs is, grijpt het jou als eerste. Jij bent degene met de grootste mond.”

“En jij bent degene met het heldinnencomplex,” kaatste Bo terug.

Tim stak een hand op. “Statistisch gezien - ”

“Geen statistiek,” snauwde Joshua. “Mijn hartslag is al een wiskundig probleem.”
Noa zette haar ski’s tegen de muur van de schuur en duwde zachtjes tegen de deur. Die kraakte open, langgerekt en vals. Het licht binnenin was grauw, filterde door spleten in het hout.

“Hallo?” riep ze. “Is daar iemand?”

Geen antwoord. Alleen het zachte druppelen van smeltende sneeuw ergens in een hoek.

Bo kwam naast haar staan. “Ik zie niets,” fluisterde ze.

“Je ziet niks omdat je bril beslaat,” zei Lars.

“Lars, hou even op met bestaan,” beet Bo terug.

Noa zette een stap naar binnen. Haar schoenen kraakten op een laag bevroren zaagsel. De schuur rook naar hout, oude olie en een beetje naar… natte hond. En naar koude angst. Maar misschien verzon ze dat.

Tim knielde net achter de drempel neer en haalde zijn telefoon tevoorschijn. “Ik zet mijn zaklamp aan,” zei hij. “Dan lijkt het net alsof we verantwoord bezig zijn.”

De bundel licht gleed langs stapels oude kisten, een verroeste sneeuwschep, een omgevallen kruk.

“Daar,” fluisterde Joshua. “Rechts.”

In een hoek, tussen twee kisten in, zag Noa iets bewegen. Heel klein.

“Niet schrikken,” zei ze snel, meer tegen zichzelf dan tegen wie dan ook. “We… we komen alleen maar kijken of het goed met je gaat.”

De beweging verstijfde. Toen kwam er een gezicht tevoorschijn, half verscholen achter een sjaal. Grote, donkere ogen. De jongen van de brievenbus.

Hij kneep zijn ogen dicht tegen het licht van Tim’s telefoon. “Doe dat uit,” zei hij schor. “Alsjeblieft.”

Tim klikte direct de lamp uit.

Het duurde een paar tellen voordat hun ogen aan het halfdonker gewend waren.

“Wat doe jij hier?” vroeg Lars zacht. “Het is best koud, weet je.”

De jongen kneep zijn handen zo hard in elkaar dat zijn knokkels wit werden. De rode muts lag naast hem, vol sneeuw.

“Jullie volgden me,” zei hij. Het was geen vraag.

“Een beetje wel,” gaf Noa toe. “Je zag er… verdrietig uit. En toen lag je muts ineens alleen in de sneeuw.”

Een schokje trok over zijn gezicht, alsof iemand aan een touwtjespop trok.

“Ben je weggelopen?” vroeg Bo. Haar stem was verrassend mild. “Moeten je ouders weten waar je bent?”

“Mijn ouders,” zei hij, “weten nooit waar ik ben.”

Het klonk hard, maar hij zei het alsof hij het al duizend keer gedacht had.

Joshua wisselde een blik met Noa. “Oké,” zei hij zacht. “Dat is een… stevige zin voor deze tijd van de ochtend.”

“Hoe heet je?” vroeg Noa.

“Luca,” zei hij na een korte aarzeling. “Luca Schneider.”

“Oké, Luca Schneider,” zei Bo. “Wat is er met die kaart die je net hebt gepost?”
Hij keek haar scherp aan. “Je hebt me dus echt gevolgd.”

"Ja," zei Bo. "We zijn verschrikkelijk nieuwsgierig en we hebben te veel vrije tijd. Wen er maar aan."

Een hoekje van zijn mond trilde. "Het was een kaart voor mezelf," zei hij uiteindelijk.

Tim fronste. "Voor jezelf?"

Luca knikte. "Ik heb hem naar het oude adres gestuurd waar we vroeger woonden. Daar komt hij nooit aan. Dus… het is veilig."

"Veilig?" herhaalde Noa. "Waarvoor?"

Luca haalde zijn schouders op, maar het was zo'n schouderophalen dat meer vanbinnen gebeurde dan vanbuiten.

"Voor het geval ik echt verdwijn," zei hij. "Dan is er in ieder geval één iemand die nog weet dat ik er was."

Even was iedereen stil.

"Oké," zei Joshua zacht. "Dat is het meest depressieve wat ik deze vakantie heb gehoord. En ik heb met mijn tenen gepraat."

"Waarom denk je dat je gaat verdwijnen?" vroeg Tim.

Luca keek naar zijn handen. “Mijn vader zegt dat hij me misschien naar een internaat stuurt. Of naar mijn moeder, maar die woont in een ander land en die… die kent mij bijna niet meer. Hij zegt dat hij dat binnenkort beslist. En hij zegt dat hij toch nooit brieven leest.”

Noa voelde iets in haar borst samentrekken. “Dus stuur jij een brief naar jezelf?”
“Een kaart,” verbeterde Luca automatisch. “Kaarten verdwijnen makkelijker. Brieven ruiken naar problemen.”

Bo ging op haar hurken zitten, zodat ze op ooghoogte met hem kwam. “En waarom hier in de schuur?”

“Hier ziet niemand me,” zei Luca. “En hier kan ik denken.”

Joshua snoof. “Ik denk ook altijd beter in koude, donkere ruimtes vol spinnen. Helemaal logisch.”

Luca keek op. “Jij niet?”

Joshua opende zijn mond, sloot hem weer en keek toen demonstratief naar Noa. “Help,” zei hij. “Hij is te diep voor mij.”

Noa schoot zacht in de lach, maar werd meteen weer serieus. “Luister, Luca,” zei ze. “Als je vader je naar een internaat wil sturen, dan is dat niet jouw schuld. En verdwijnen doe je sowieso niet. Je zit nu vast in mijn hoofd en dat is een behoorlijk rommelige plek.”

Luca kneep zijn ogen tot spleetjes. “Jij bent geen familie. Jij kan dat makkelijk zeggen.”

“Klopt,” zei Noa. “Ik ben geen familie. Ik ben erger. Ik ben iemand die vragen stelt en niet ophoudt.”

Bo knikte. “En we kennen nu je naam. Dus jammer dan, je bent geregistreerd in de database van Team Glans.”

“Team wat?”

“Team Glans,” zei Lars trots. “Wij zijn een professioneel shine-team. Wij schijnen overal licht op. Op pistes. Op mysteries. Op verloren mutsen.”

Joshua steunde tegen een kist. “En op mensen die denken dat ze onzichtbaar zijn.”

Luca zweeg even. Buiten floot de wind langs de schuurgaten.

Tim brak de stilte. “Die kaart,” zei hij. “Aan welk adres heb je die gestuurd? Misschien kunnen we iets bedenken waardoor hij wél aankomt waar jij wil dat hij terechtkomt.”

Luca keek op, wantrouwig. “Waarom zouden jullie dat doen?”

“Omdat we toch al te laat zijn voor de training,” zei Bo droog. “En omdat we het irritant vinden als volwassenen slechte plannen hebben.”

Noa keek op haar horloge. Ze wás inderdaad al te laat als ze nu niet ging. Een deel van haar protesteerde direct – Sepp, de wedstrijd, de ski’s die nog steeds niet terecht waren.
Maar de andere helft zag een jongetje met een te grote jas, een te rode muts, en een hoofd dat te veel zorgen maakte voor zijn leeftijd.

“Oké,” zei ze. “We doen het zo: wij gaan nu boven laten zien dat we nog steeds kunnen skiën zonder dat iemand zijn nek breekt. Vanmiddag komen we terug. Dan ga jij ons precies vertellen wat er met die kaart is, waar je vader is, en wat jij wil dat er gebeurt.”

“En als ik gewoon weg ben?” vroeg Luca.

“Dan vinden we je,” zei Bo rustig. “Wij zijn irritant vasthoudend. Vraag maar aan iedereen die ons kent.”

Luca keek de kring rond. Iets in zijn gezicht verzachtte. “Oké,” zei hij. “Vanmiddag.”

Noa stond op en pakte haar ski’s weer. “En tot die tijd,” zei ze, “verdwijn je even niet. Afgesproken?”

Luca knikte langzaam. “Ik zal mijn best doen.”

“Je mag officieel niet verdwijnen zonder toestemming van Team Glans,” voegde Lars eraan toe. “Regels zijn regels.”

Voor het eerst glimlachte Luca echt. Heel klein, maar het was er.

Toen ze de schuur uit liepen, voelde de buitenlucht ineens minder koud.
“Dus,” zei Joshua terwijl ze terugliepen richting plein. “We hebben nu: één stel gestolen ski’s, één verdachte beveiligingsman, en één half verdwijnend jongetje met een posttrauma.”

“En we zijn te laat voor de training,” zei Tim.

Bo haalde diep adem. “Welkom bij dag twee,” zei ze. “Ik vraag me nu al af hoe we deze vakantie in één stuk gaan overleven.”

Noa keek nog één keer om naar de schuur.

“Door elkaar niet kwijt te raken,” zei ze zacht.

Niemand zei er iets op, maar iedereen hoorde het.

PISTENBULLY ALS SPOOKRIJDER

De avondlucht hing als een blauwe deken over de berg toen de laatste lift piepend tot stilstand kwam. De pistes waren leeg, op een paar slordige sporen na. Het grote werkschijnsel van de pistenbully's stond nog uit.

"Dit is eng stil," zei Joshua. "Alsof de berg zelf op vliegtuigstand staat."

"Poëtisch, hoor," zei Bo. "Maar we zijn hier om bochten te oefenen, niet om metaforen in te leveren."

Sepp, hun trainer, stond beneden aan het oefenstuk met zijn armen over elkaar en zijn snor als een strenge komma. "Noch einmal," riep hij. "Mit mehr Druck auf den Außenski! Noa, du bist zu locker, ja? Du bist nicht im Wohnzimmer!"

Noa zette zich af, de tijdelijke huurski's sneden de harde sneeuw in. Het voelde nog steeds alsof ze met iemand anders' benen skiede. Geen shine, geen vertrouwd gewicht. Maar ze weigerde dat toe te geven.

Ze boog, duwde, draaide. Beneden remde ze hard uit en veroorzaakte een wolk van poedersneeuw precies voor Sepp.

"Locker, ja," kuchte hij, hoestend in de wolk. "Aber… besser."

Lars kwam achter haar aan, veel te hard, en moest in een noodstop langs haar heen. Hij ging half onderuit, half overeind, en eindigde in een elegante klap tegen een net.

“Perfecte landing,” hijgde hij. “Als je de grond als doel ziet.”

Tim kwam veel rustiger naar beneden, zijn sneeën bijna netjes, al bleef hij te veel rechtop. Joshua volgde met een gezicht alsof hij op een losgeslagen winkelkarretje stond.

Toen ze even later bij de rand van de piste stonden, met dampende adem en brandende bovenbenen, tikte Bo tegen haar helm. “We zijn goed genoeg," zei ze, “om serieus genomen te worden. Zelfs met stomme huurski’s.”

“En nog steeds geen stap dichter bij mijn eigen ski’s,” mompelde Noa.

Sepp riep hen nog een paar keer de piste op en af, tot de lucht bijna paars was. Daarna klapte hij in zijn handen. “Genug für heute! Morgen früh um neun sind wir wieder da. Pünktlich! Kein Umweg über Dorf, ja?”

Bo trok een wenkbrauw op. “Alsof wij ooit omwegen maken,” fluisterde ze.

Joshua kuchte. “Ik citeer: ‘We lopen alleen even naar het postkantoor, jongens, ik ben zo terug.’”

Noa gaf hem een zachte duw. “Die omweg was nuttig.”

“Luca was nuttig,” corrigeerde Bo. “De omweg was stress.”

Ze gleden via de blauwe dalafdaling naar beneden. Het was rustig; de meeste toeristen waren al verdwenen richting glühwein. Alleen verderop klapperden twee oranje netten in de wind.

Halverwege bleven ze even staan, net boven een breed, open stuk waar overdag slalommers trainden. Nu was het alleen maar een glad wit veld.

“Even kijken,” zei Tim. Hij haalde zijn telefoon uit zijn zak en hield die omhoog. “Zon bijna onder, mooie lichtval. Goede test voor low-light video.”

“Je bent echt verliefd op die telefoon, hè,” zei Lars.

“Hij begrijpt me tenminste,” zei Tim.

Ze wachtten bij elkaar tot Joshua ook weer aanschoof, hijgend en met rode wangen. “Ik leef nog,” hijgde hij. “Noteer dat ook maar, Tim.”

“Noem één reden waarom,” zei Bo.

Joshua opende zijn mond om iets dramatisch te zeggen, maar kwam er niet aan toe.

Er klonk een diep, brommend geluid van boven.

“Ho,” zei Lars. “Dat is geen lift.”

Noa draaide zich om, omhoogkijkend naar de bergflank. In eerste instantie zag ze niets. Toen, aan de rand van de piste, ging een fel licht aan. Een breed wit licht, laag en bewegend.

“Pistenbully,” zei Tim. “Logisch. Die gaan nu de piste prepareren.”

“Ja, maar…” Bo kneep haar ogen samen. “Waarom rijdt hij naar boven?”

De grote machine stond een moment stil, half achter een glooiing. Toen maakte hij een vreemd manoeuvre: een korte draai, een slinger – en begon langzaam de helling af te schuiven.

Niet dwars. Niet diagonaal.

Recht naar beneden.

“Dat… hoort zo toch?” vroeg Joshua, stem net iets te hoog.

“Niet op deze helling,” zei Tim. “Ze gaan normaal zigzaggen. Voor de verdeling. Dit is meer: ‘ik ga je platwalsen’.”

Het licht van de pistenbully wiebelde, alsof hij op ruig terrein reed, maar hier was de piste relatief vlak.

“Misschien is het testmodus,” zei Lars. “Of autopilot. Of hij heeft gewoon haast.”

Het geluid werd luider. De machine kwam sneller naar beneden dan prettig voelde.

Noa voelde een steek in haar maag. “Horen ze niet eerst de piste af te zetten?”

Bo keek naar de zijkant. De oranje netten waren nog open. Geen linten, geen borden, geen patrouille.

“Oké, dit is raar,” zei ze.

De pistenbully kwam nu duidelijk in beeld: een groot rood gevaarte met een brede sneeuwschuiver voorop en een rol achterop. De cabine was donker, reflecterend glas.

“Wie zit erin?” vroeg Joshua. “Ik zie niemand.”

Tim kneep zijn ogen tot spleetjes. “Misschien heeft hij getinte ramen.”

“Misschien is hij gewoon leeg,” zei Lars. “Spookbully. Heel normaal.”

Noa slikte. Iets in haar nekspieren trok strak. “We moeten van de piste af,” zei ze. “Nu.”

Bo keek opzij. “We staan bijna aan de rand. Er is ruimte genoeg. Ze zien ons.”

De machine minderde geen vaart.

Het werd ineens heel stil in haar hoofd.

“Bo,” zei Noa. “Dit voelt niet goed.”

Tim hield zijn telefoon nog steeds omhoog. “Ik film even,” mompelde hij. “Dit… dit klopt niet.”

De pistenbully reed nu recht op een vlaggenpaaltje af dat midden op de piste stond. Normaal zouden ze daaromheen manoeuvreren. De machine reed het paaltje gewoon plat. Het knapte in tweeën, de stukken vlogen opzij als tandenstokers.

“Oké,” zei Joshua. “Oké, oké, oké. Dat hoort dus écht niet.”

“Er zit niemand in,” fluisterde Noa.

De cabine bleef donker. Geen silhouet, geen beweging.

“Misschien is de bestuurder gewoon klein,” probeerde Lars.

Bo draaide zich naar hem om. “Dit is niet het moment voor grapjes, Lars.”

“Wie zegt dat het een grapje is?”

Het geluid van de rupsbanden resoneerde nu in hun borstkas. De pistenbully kwam hun kant op, iets scheef, maar duidelijk in hun richting. De koplampen sneden strepen in de schemer.

“Van de piste,” herhaalde Noa. “Nu. Iedereen.”

Ze duwde Joshua al een stukje naar de rand, richting het zachte randgebied waar de sneeuw dieper was.

“Misschien stopt hij wel vanzelf,” zei Joshua, maar hij liet zich toch meeslepen. Zijn stem trilde.

Tim had geen weerwoord. Hij was te geconcentreerd aan het filmen. Bo greep zonder pardon zijn jas en trok hem mee naar de kant.

“Later kun je je eigen begrafenis terugkijken,” snauwde ze. “Nu beweeg je.”

Lars keek nog een moment naar de machine, alsof hij wilde testen hoe dicht hij durfde te blijven. Toen zag hij de brede metalen schuiver voorop, en iets in zijn gezicht klapte dicht.
“Ja, oké, ik ben weg,” zei hij snel.

Ze stonden nu net buiten het geprepareerde gedeelte, in een strook zachtere, hogere sneeuw. De pistenbully denderde door, rechte lijnen trekkend over het pistevlak.

“Misschien is hij op afstand bestuurbaar,” zei Tim, hijgend. “Remote control. Maar dan nog, dit is levensgevaarlijk.”

“Hier is niemand met een afstandsbediening, behalve jij met je telefoon,” zei Bo.

Noa keek toe hoe de machine voorbijreed. Haar hart bonsde. “Hij rijdt over het stuk waar vanochtend de slalom paaltjes stonden,” zei ze. “Waarom hier? Waarom nu?”

De pistenbully bereikte het eind van het brede stuk en maakte een rare, hakerige draai. Niet vloeiend zoals een ervaren chauffeur zou doen, maar alsof iemand een joystick schokkerig bewoog.

Daarna reed hij verder, weer naar beneden, richting een ander pistegedeelte, uit hun zicht.

Het geluid stierf langzaam weg.

Een moment bleef het stil, alsof de berg zelf even meeluisterde naar hun ademhaling.
"Oké," zei Joshua uiteindelijk. "Wie had 'bijna overreden worden door een spookbully' op zijn bingo-kaart?"

Niemand lachte.

Tim keek naar zijn telefoon. "Ik heb alles," zei hij. "Van het eerste licht tot hoe hij dat paaltje meeneemt. En… wacht."

Hij zoomde in op het scherm. Een paar seconden later trok zijn wenkbrauw omhoog. "Dit is interessant."

"Noem één keer dat jij 'interessant' hebt gezegd en het níét slecht nieuws was," zei Bo.

Tim draaide zijn telefoon zodat ze het beeld konden zien. "Kijk hier, bij het begin. Hij stond daar stil, aan de zijkant. Dan zie je een klein knipperend lichtje aan de zijkant van de cabine. Net voordat hij gaat rijden."

Noa tuurde naar het scherm. Inderdaad, een klein groen knipperlichtje dat kort aan en uit ging.

“En?” vroeg Lars. “Dat kan van alles zijn. Een sensor. Een… kerstlampje.”

Tim schudde zijn hoofd. “Dat is precies de kleur en knipperfrequentie van een verbindingsteken. Mijn drone doet dat ook als hij verbinding maakt met de controller.”
“Dus iemand heeft dat ding op afstand gestart?” vroeg Noa.

“Dat is mijn hypothese,” zei Tim.

“Je hypothese is stom en eng,” zei Joshua. “Kun je een keer een hypothese hebben over taart?”

Bo haalde haar handen door haar haar. “Wacht effe. Als iemand dat ding op afstand kan starten en laten rijden… dan kan hij dat doen wanneer hij wil. En waar hij wil.”

“Zoals,” zei Lars langzaam, “tijdens een wedstrijd.”

Noa voelde haar maag weer samenknijpen. “Of tijdens onze show.”

Ze stonden een paar tellen stil, elk in hun eigen gedachten. Het geluid van de pistenbully was nu helemaal verdwenen, maar de echo zat nog in hun oren.

“Dit is sabotage nummer twee,” zei Bo uiteindelijk. “Eerst ski’s, nu een losgeslagen sneeuwtank. Iemand heeft serieus issues.”

Tim sloot zijn telefoon af en stak hem in zijn zak. “We moeten dit laten zien,” zei hij. “Aan de pistechef. Of aan Sepp. Of aan… iemand die hier iets over te zeggen heeft.”

“Ja joh,” zei Joshua. “Dan zeggen we: ‘Hoi, wij zijn vijf tieners, we hebben net bijna de attractie van de dag gespeeld, wilt u even naar ons filmpje kijken?’”

“Beter dan niks,” zei Noa. “Als we niks zeggen en er gebeurt iets met anderen…” Ze maakte de zin niet af.

Bo knikte langzaam. “Oké. Eerst naar beneden, dan recht naar de organisatie. Geen omwegen. Geen Luca, geen post, geen apperolletje.

“Wauw,” zei Lars. “Het moet serieus zijn als jij een apperolletje weigert.”

Ze skieden de rest van de afdaling in stilte.

Beneden bij het dalstation was het drukker. Mensen lachten, droegen ski’s, praatten over het avondeten. Het voelde bijna absurd, alsof zij in een andere film zaten dan de rest.

Bij de ingang van het pistengebouw – een grijs blok met ramen en een bordje “Bergbahn & Pistenservice” – hield Bo abrupt stil.

“Noa,” zei ze. “Jij begint. Jij kan het best boos kijken én beleefd blijven.”

“Serieus?”

“Ja. Jij hebt het ‘we zijn bezorgd maar niet hysterisch’-gezicht.”
Joshua knikte. “Klopt. Mijn gezicht is meer ‘ik heb net in een stopcontact geprikt’.”

Noa snoof, maar voelde tegelijkertijd een soort warm tikje van vertrouwen. “Oké dan.”

Ze stapten het gebouw in, ski’s in de rekken buitengelaten. Binnen rook het naar koffie, natte jassen en printerinkt.

Bij een balie zat een vrouw met een staart en een bril, die vermoeid door papieren bladerde. Achter haar, door een raam, zagen ze het begin van de werkplaats waar onderdelen van liften en machines lagen.

“Grüß Gott,” zei de vrouw. “Kann ich helfen?”

“Ja,” zei Noa. Haar stem klonk iets hoger dan normaal, maar ze kneep hem omlaag. “Wij hebben net iets gezien op de piste. Met een pistenbully. En… volgens ons was er geen bestuurder.”

De vrouw keek op, eerst met een soort standaard toeristen-glazige blik. Toen zag ze dat ze met vijf jongeren te maken had in felgekleurde jassen en helmen. Haar mondhoek trok even.

“Die Pistenraupen sind immer mit Fahrern unterwegs,” zei ze. “Das ist Vorschrift.”

“Ja,” zei Tim. “Dat weten we. Maar deze… niet.” Hij haalde zijn telefoon weer tevoorschijn. “We hebben het gefilmd.”

De vrouw leek te twijfelen tussen zuchten en grinniken. Uiteindelijk schoof ze haar stoel iets naar voren. “Zeigen Sie mal.”

Ze bogen met z’n allen over het scherm. Tim speelde de video af. De pistenbully in de schemer, het felle licht, het platrijden van het paaltje. De vrouw boog dichter naar het scherm.

“Zurück,” zei ze. “Das Licht dort. Vorher.”

Tim spoelde terug naar het moment dat de machine nog stil stond en opnieuw het groene knipperlichtje oplichtte.

“Da,” zei hij. “Das.”

De vrouw trok haar wenkbrauwen op. “Das ist… komisch,” mompelde ze. Ze stond op. “Ich hole Herrn Leitner. Moment.”

Ze verdween naar achteren.

Bo keek Noa aan. “Kijk aan,” fluisterde ze. “We worden serieus genomen. Ik voel bijna verantwoordelijkheid groeien.”

“Niet aaien,” fluisterde Joshua. “Straks bijt het.”
Even later kwam de vrouw terug met een man van middelbare leeftijd met grijze slapen en een rode werkjas. Op zijn borst stond “Leitner – Pistenchef”. Zijn gezicht was diepgegroefd, alsof hij zijn hele leven tegen wind in had gekeken.

“Sie haben etwas gefilmt?” vroeg hij zonder veel omhaal.

Tim speelde de video nog een keer af. Leitner keek zonder één keer met zijn ogen te knipperen.

Toen het filmpje klaar was, bleef hij nog steeds naar het zwarte scherm staren.

“Das ist heute Abend aufgenommen?” vroeg hij.

“Heel vers,” zei Bo. “Net boven het slalomstuk.”

Leitner nam zijn bril af en wreef over zijn ogen. “Die Raupe hätte dort gar nicht sein dürfen,” zei hij. “Wir arbeiten heute Abend an der anderen Seite.”

Noa voelde een koude rilling langs haar rug lopen.
“Dus… hij… hoort daar niet?”

“Nein,” zei Leitner. Hij zette zijn bril weer op en keek hen één voor één aan, alsof hij hun geloofwaardigheid woog. “Und Sie sagen, Sie haben keinen Fahrer gesehen?”

“Niet in de cabine,” zei Tim. “En dat knipperlichtje… dat lijkt op een verbindingssignaal.”

Leitner keek naar het filmpje, zoomde in op het licht, zoomde weer uit.

“Wir haben keine Fernsteuerung für die Raupen,” zei hij langzaam. “Das ist viel zu gefährlich.”

Bo tuitte haar lippen. “Meneer,” zei ze. “Met alle respect, maar wat wij net hebben gezien was óók gevaarlijk.”

Leitner keek haar scherp aan. Toen hij weer sprak, klonk zijn stem rustiger. “Ich werde das prüfen. Sofort. Und danke euch.”

“Dus u geloofde ons?” flapte Lars eruit.

“Wenn ihr das faken wollt, müsst ihr einen Oscar bekommen,” zei Leitner droog. “Und jetzt geht ihr bitte ins Hotel zurück. Es wird kalt und dunkel.”

“Maar…” begon Noa. Ze wilde eigenlijk vragen wat hij precies ging doen, of hij iemand verdacht, of dit te maken kon hebben met haar gestolen ski’s.

Leitner stak een hand op. “Ich melde mich bei Sepp,” zei hij. “Er ist euer Trainer, ja? Er wird euch informieren. Mehr kann ich jetzt nicht sagen.”

“Dat is Duits voor: ‘Ik ga nu in paniek mensen bellen,’” fluisterde Joshua.

Ze liepen even later weer naar buiten, de vrieslucht in. De piste boven hen lag donker, alleen bij de top zag je een paar werklichten.

“Oké,” zei Bo. “Nieuwe tussenstand: wij hebben nu officieel een pistenchef zenuwachtig gemaakt.”

“Dat voelt… machtig,” zei Lars.

Noa keek omhoog, naar de donkere lijnen van de berg. In haar hoofd gleden gestolen ski’s, een bijna onbestuur-

de pistenbully en een jongetje in een schuurtje in elkaar als puzzelstukjes die nog net niet pasten.

“Weet je wat het ergste is?” zei ze zacht.

“Dat mijn tenen nog steeds dood zijn?” probeerde Joshua.

“Dat iemand hier met dingen speelt die levens kosten,” zei Noa. “En dat die iemand misschien gewoon naast ons in de lift heeft gestaan.”

Ze zwegen alle vijf. De geluiden van het dorp – gelach, muziek, bestek tegen borden – klonken op de achtergrond alsof ze onder water stonden.

“Dan,” zei Bo uiteindelijk, haar stem weer scherper, “heeft die iemand pech dat hij ons heeft uitgekozen als decor.”

Lars grijnsde flauw. “Ja,” zei hij. “Team Glans houdt niet van slechte scripts.”

Noa haalde diep adem, de koude lucht prikte in haar longen.

“Twee mysteries in twee dagen,” zei ze. “Ben benieuwd wat dag drie gaat doen.”

Niemand zei hardop dat ze het eigenlijk liever niet wilden weten.

DE GOUDEN MEDAILLE IN DE SNEEUW

De lucht was helder en gemeen blauw, het soort weer waarbij alles mooi lijkt totdat je op je gezicht gaat.

“Vandaag gaat het goed,” verklaarde Joshua plechtig bij de lift. “Vandaag val ik maximaal drie keer. Vier als de kosmos echt zijn dag niet heeft.”

“De kosmos heeft al jaren zijn dag niet bij jou,” zei Bo.

Noa trok haar wanten wat hoger recht. “Rustig. We doen eerst de glijtest op de rode. Geen gekke dingen.”

“Alsof jij dat kan,” mompelde Lars. “Jij bent allergisch voor ‘geen gekke dingen’.”

Tim drukte op zijn helm waar zijn actiecamera zat. “Camera loopt,” zei hij. “Als iemand spectaculair onderuitgaat, wil ik in ieder geval goed beeldmateriaal.”

“Dat heet vriendschap,” zei Joshua droog.

Boven bij het bergstation stapten ze uit de lift. De piste lag er strak bij, de zon glansde op de sneeuw. Sepp had ze vrijgegeven om “voor zichzelf te skiën” zolang ze “nicht total blöd” deden.

“Oké,” zei Noa. “Eén warme afdaling, dan pauze, dan training.”

“Deal,” zei Lars al half weg, zijn skistokken als raketten in de sneeuw.

Noa zette zich af. De huurski’s voelden nog steeds niet als zij, maar haar lichaam wist de bewegingen. Ze danste van bocht naar bocht, voelde de druk, de snelheid, de lucht in haar gezicht.

Halverwege, bij een iets smaller stuk, schoof ze naar de kant om op de rest te wachten. Lars kwam als eerste, breed grijnzend, met een bocht waarbij hij bijna het net raakte.

Bo volgde strak en gecontroleerd. Joshua arriveerde met een onverwacht nette carve, waarna hij zichzelf verraste en alsnog bijna omviel bij het uitglijden.

“Zie je?” hijgde hij. “Ik ben een natuurtalent, tenzij ik erover nadenk.”

Tim kwam als laatste, netjes, iets te voorzichtig.

“Gaat goed,” zei Noa. “Nog één lang stuk en – “

Ze maakte haar zin niet af.

Bij het volgende bochtige deel van de piste, net na een richel, zag ze iets glinsteren. Een klein, rond iets, half in de sneeuw naast het pad.
“Ho,” zei ze. Ze remde abrupt uit en kwam tot stilstand.

“Wat is er?” Bo stopte naast haar.

“Daar.” Noa wees.

Lars, die te laat remde, gleed nog een paar meter door en maakte een onhandige draai. Zijn ski raakte de rand van de piste en hij schoot met één ski de dieper liggende zachte sneeuw in.

“Whoaaa -”

Hij ging volledig onderuit, rolde een halve slag en kwam tot stilstand met zijn gezicht precies in de zachte rand.

Er klonk een kort, met sneeuw gevuld “Mpfh.”

Joshua barstte in lachen uit. “Dat was val één! Mooi binnen de planning.”

“Ben je oké?” riep Noa, al moest ze ook lachen.

Lars stak een duim omhoog uit de sneeuw. “Ik… vind… dingen,” kwam er gedempt uit.

Noa schoof naar hem toe, Bo erachteraan. Tim klikte één ski uit en stapte naar de rand.

Lars rolde op zijn rug en veegde sneeuw uit zijn gezicht. “Ik zei toch dat ik vandaag iets ging breken,” hijgde hij. “Bij voorkeur mijn waardigheid.”

Naast zijn hoofd, half uit de sneeuw gedrukt door zijn val, lag iets kleins en ronds te glanzen. Een plaatje, goudkleurig, aan een dun, gebroken lint.

“Wat is dat?” vroeg Joshua.

Lars pakte het op en blies er sneeuw af. Zijn ogen werden groter. “O,” zei hij. “O-ho.”

In zijn handschoen glom een medaille.

Geen plastieken skischooldiploma, geen goedkoop souvenir. De rand was zwaar en matgoud, de voorkant droeg een ingegraveerde skiër in volle afdalingshouding. Aan de achterkant…

“Laat eens zien,” zei Tim.

Lars draaide hem om. De achterkant had tekst, maar die was deels weggeschuurd. Je kon nog net letters ontcijferen: een naam waarvan alleen "…RNER" duidelijk was, een jaartal dat eindigde op "-12" en daaronder in kleinere letters iets dat leek op "Regionale Meisterschaft".

Noa floot zacht. "Die is niet van gisteren," zei ze.

"Misschien wel," zei Joshua. "Misschien hebben ze gewoon een vintage-stijl."

Tim schudde zijn hoofd. "De krassen, de verkleuring… dit ding heeft jaren in de sneeuw of de modder gelegen. Of ergens anders."

Bo draaide de medaille nog eens heen en weer. "Waarom ligt hier een oude medaille, pal naast de piste?"

"Misschien is iemand hem verloren," zei Lars. "Heel lang geleden."

Joshua keek omhoog, langs de lijn van de piste. Daarboven zag je een zijpad, nauwelijks gebruikt, dat naar de boomrand leidde. "Of iemand heeft hem hier verstopt," zei hij. "Dit is precies zo'n plek waar je iets weggooit als je niet wil dat iemand het vindt."

Noa voelde een prikkel van nieuwsgierigheid. "Wie verstopt nou een medaille?"

“Het is wel een beetje dramatisch,” vond Bo. “Je wint iets en dan smijt je het weg als in een slechte film.”

Tim streek met zijn handschoen over de achterkant. “Volgens mij staat hier een naam,” mompelde hij. “Ernst… Werner? Of Erich? Het is niet duidelijk.”

“Kunnen we dit niet gewoon bij gevonden voorwerpen inleveren?” stelde Joshua voor. “Dan hebben we vandaag een keer géén mysterie.”

Niemand antwoordde.

Lars keek naar Noa. “Je gaat ‘m niet loslaten, hè?”

“Dat kan ik fysiek niet,” zei Noa. “Mijn zenuwstelsel accepteert dat niet.”

Bo zuchtte, maar er zat een twinkeling in haar ogen. “Oké,” zei ze. “Plan. We nemen hem mee. Vanmiddag vragen we Sepp of hij er ooit van gehoord heeft. Als hij het niet weet, is er vast iemand in het dorp die het wel weet. Oude mensen hebben een abonnement op dorpsgeschiedenis.”

“En als het gewoon van een toerist is?” vroeg Joshua.

“Dan hebben we alsnog een goed verhaal,” zei Lars. “Ik ben gevallen voor een toeristische medaille. Ook prima.”

Ze stopten de medaille in de binnenzak van Noa's jas, dicht tegen haar hart. Dat voelde logisch; het ding hoorde even bij hen.

"Eén afdaling nog," zei Noa. "Dan pauze. En dan gaan we jagen op verhalen."

"En op tosti's," voegde Joshua eraan toe. "Ik los geen raadsel op op een lege maag."

Ze skieden de rest van de piste af, maar de lucht voelde anders. Alsof er, naast de koude, een soort onzichtbare draad was bijgekomen die ergens naartoe trok.

In het bergrestaurant zaten ze later bij het raam, met dampende chocolademelk en een berg friet in het midden. De medaille lag op tafel, op een servetje, terwijl sneeuw tegen het glas tikte.

Sepp kwam langs met twee mokken koffie in zijn handen. "Alles gut?" vroeg hij. "Keine neuen Katastrophen?"

Bo ving Noa's blik. Noa tikte met haar schoen zacht tegen Tim's onder tafel: doen? niet doen?

Tim haalde bijna onzichtbaar zijn schouders op: jij bent de frontvrouw.

"Noch nicht," zei Noa. "Maar we hebben wel iets gevonden."

Ze schoof de medaille naar voren. “Ken je dit?”

Sepp zette zijn koffie neer en pakte de medaille op. Zijn gezicht, normaal maar in drie standen te lezen (streng, sportief en moe), veranderde op een manier die Noa nog niet eerder had gezien.

Zijn ogen werden klein. Zijn mond zakte net een fractie open. Hij draaide de medaille in zijn grote hand, raakte de kras aan bij het jaartal.

“Wo habt ihr das gefunden?” vroeg hij. Zijn stem was lager.

“Halverwege de rode,” zei Lars. “Bij dat stuk waar je vroeger die slalom had.”

“Ergens naast de piste, in de rand,” voegde Tim toe. “Hij lag onder de sneeuw. Lars viel erop.”

“Je bent welkom,” zei Lars tegen de medaille.

Sepp reageerde niet op de grap. Hij keek alleen maar naar het ding in zijn hand.

“Dit is van iemand die jij kent, hè?” zei Bo zacht.

Sepp ademde diep uit door zijn neus. “Früher,” zei hij. “Vor langer Zeit. Das ist…”

Hij stopte even en legde de medaille terug op het servetje, alsof hij bang was dat hij hem anders kapot maakte.

“Es war ein junger Fahrer,” zei hij. “Er hieß Leon Werner. Er war… sehr gut. Einer der Besten.”

“Leon Werner,” herhaalde Tim. “Dus dat was het.”

“Hij was van hier?” vroeg Noa.

Sepp knikte. “Aus dem Dorf. Er hat viele Rennen gewonnen. Aber… es gab einen Unfall. Und… Probleme mit der Jury. Er wurde disqualifiziert bei einem großen Rennen. Danach ist er nie mehr gestartet.”

“En deze medaille?” vroeg Joshua. “Is die van voor of na het drama?”

“Die ist von dem Jahr davor,” zei Sepp. “Regionale Meisterschaft. Er war stolz darauf.”

“Dus hoe komt die hier terecht?” vroeg Bo.

Sepp keek naar buiten, naar de witte helling. “Nach der Disqualifikation war alles schwierig,” zei hij. “Leon hat sich zurückgezogen. Es gab Streit, Gerüchte… sein Vater war wütend auf alle. Manche Leute sagten, er hätte betrogen. Andere sagten, die Jury war korrupt.”

“En jij?” vroeg Noa.

Sepp haalde zijn brede schouders op. “Ich war damals jung. Ich weiß nur: er war ein guter Fahrer. Und dann war er… weg.”

“Weg als in ‘verhuisd’?” vroeg Lars.

“Weg als in ‘nie wieder auf der Piste’,” zei Sepp. “Er lebt irgendwo oben, sagt man. In einer Hütte. Allein.”

Joshua slikte. “Oké, dat wordt gezellig.”

Noa voelde haar hersens in versnelling gaan. Een talentvolle skiër. Een ruzie. Een verdwenen medaille die ineens naast hun piste opdook.

“Denken jullie,” zei ze langzaam, “dat hij deze medaille zelf heeft weggegooid?”

“Of iemand anders,” zei Bo. “Iemand die hem kwijt wilde.”

“Kunnen we hem vinden?” vroeg Noa.

Sepp keek haar strak aan. “Warum?”

“Omdat iemand blijkbaar ooit vond dat hij zijn verhaal niet mocht afmaken,” zei Noa. “En omdat wij net letterlijk over zijn verleden zijn gestruikeld.”

Sepp wreef met zijn hand over zijn snor, terwijl hij nadacht. “Es gibt einen alten Pfad,” zei hij uiteindelijk. “Nicht mehr offiziell. Er führt zu ein paar alten Hütten oberhalb der alten Trainingspiste. Vielleicht… ist er dort.”

“Mag je daar komen?” vroeg Tim.

“Nein,” zei Sepp. “Nicht mit Touristen.”

“Gelukkig zijn wij geen toeristen,” zei Bo. “Wij zijn een professioneel shine-team.”
Sepp zuchtte. “Ich habe das nie gesagt. Ihr habt gehört: nicht offiziell.”

Maar in zijn ogen flikkerde iets. Iets tussen waarschuwing en toestemming in.

“Als we gaan,” zei Noa, “gaan we voorzichtig. En met verstand. Tim neemt zijn GPS mee, Lars houdt zijn

mond half, Joshua telt zijn valpartijen. En als het te gevaarlijk is, draaien we om.”

Joshua stak een vinger op. “Mag ik tegen stemmen?”

“Nee,” zei Bo.

“Dacht ik al.”

Tim schoof de medaille weer naar zich toe, pakte hem op en stopte hem zorgvuldig in een extra ritssluiting van zijn jas. “Voor veldonderzoek,” zei hij. “En voor het geval dat we bewijsmateriaal nodig hebben.”

“Bewijs waarvan?” vroeg Lars.

“Dat sommige fouten rechtgezet kunnen worden,” zei Noa.

Ze gingen die middag weer de piste op, maar de bochten voelden anders. Elke keer als Noa langs het stuk kwam waar ze de medaille hadden gevonden, keek ze even opzij naar de boomrand. Daarboven, achter een onopvallend zijpad, moest ergens die oude weg liggen.

Naar een man die ooit de berg beheerste en nu weggestopt was in zijn eigen verleden.

“Wanneer gaan we?” vroeg Lars zacht, terwijl ze in de lift omhoog zaten.

“Niet nu,” zei Bo. “Niet zonder plan.”

“Vanavond is het vuurwerk,” herinnerde Joshua hen. “En Sepp wil onze show-oefening zien. We kunnen niet zomaar verdwijnen.”

Noa keek naar de verte, naar de rand van het bos. De berg leek hen aan te kijken.

“Morgen,” zei ze. “Morgen gaan we het pad zoeken. Met of zonder toestemming.”

Tim knikte, bijna onmerkbaar. Zijn hand lag op zijn jas, precies waar de medaille zat.

Beneden in het dal begon iemand alvast de eerste fakkels klaar te zetten voor het vuur- en lichtfeest van later in de week. Boven, ergens tussen bomen en oude sporen, lag een verhaal dat al jaren in de kou wachtte.

Team Glans was onderweg.

DE VERDWENEN STARTVLAG

De ochtend begon met lawaai. Niet van lawines of rondscheurende pistenbully's, maar van Noa.

"Wie. Heeft. Aan. De. Vlag. Gezeten."

Ze stond midden in de ontbijtruimte van het pension, met haar handen in haar zij en haar blik op oorlogsstand. Op tafel lagen helmen, handschoenen, halflege borden en één leeg stuk tafelzeil waar iets had moeten liggen.

"Misschien moet je iets specifieker zijn," zei Joshua. "We hebben ongeveer zestig vlaggen in dit dorp."

“Dé vlag,” zei Bo, terwijl ze de broodmand dichter naar zich toetrok. “De startvlag. Onze startvlag. Met lichtjes. Met logo. Met ‘kijk-mij-glanzen’-effect.”

Tim bladerde door zijn notitieboekje. “Gisteravond om 21:13 heb ik genoteerd: ‘Startvlag gecontroleerd, ligt op tafel bij het raam, Bo voert de batterijen op.’”

“Correct,” zei Bo. “En nu ligt hier alleen nog maar… kruimels.”

Lars keek om zich heen, alsof de vlag zich achter de cornflakes verstopt had. “Misschien is ’ie gaan wandelen met Noa’s ski’s,” opperde hij.
“Niet grappig,” zei Noa. “Mijn ski’s zijn een ander trauma.”

Het pension was nog half slaperig. Een paar andere gasten zaten met dikke truien aan hun koffie. De eigenaresse, Frau Müller, liep rond met een kan chocolademelk en een gezicht alsof ze al drie liften had gerepareerd voor het ontbijt.

“Zo,” zei ze, terwijl ze even stopte bij hun tafel. “Heute großer Tag, ja? Demo-Show von Team Glanz!”

Noa dwong een glimlach. “Ja,” zei ze. “Grote dag. Klein detail: onze vlag is weg.”

Frau Müller trok haar wenkbrauwen op. “Die Flagge vom Start?”

“Noem één andere vlag waarvoor Noa dit gezicht zou trekken,” zei Joshua.

Frau Müller keek naar het lege stuk tafel, toen naar hen. “Vielleicht hat jemand sie in den Geräteraum gebracht,” zei ze. “Die Kinder des anderen Teams… wie heißt es… FunSnow… die waren gestern Abend spät noch hier.”

“FunSnow,” herhaalde Bo met een zuur gezicht. “Tuurlijk. Team Semi-Grappig.”

Lars zat al half overeind. “Ik ga ze persoonlijk vragen of ze soms toevallig iets héél doms hebben gedaan.”
“Ga eerst eten,” zei Tim. “Je ondervragingen zijn nog verschrikkelijker als je honger hebt.”

“Dank je wel,” zei Joshua. “Ik eet even snel nog wat, voor het geval dit mijn laatste ontbijt in vrijheid is.”

Noa keek naar de tafel. Gisteravond hadden ze hier nog gezeten, de vlag uitgespreid, lichtjes getest, logo bewonderd. De startvlag was hun signatuur: als Team Glans bij een show startte, ging eerst die vlag omhoog, de lampjes knipperden op de beat, en dan knalden zij weg.

Zonder vlag waren ze… gewoon een leuk groepje.

“Oké,” zei ze uiteindelijk. “We splitsen.”

Bo’s ogen lichtten op. “Mijn lievelingswoord.”

“Nooit meer zeggen,” zuchtte Joshua.

Noa wees met haar vork. “Lars en Bo: jullie checken FunSnow in het andere pension en in de kelder waar hun spullen liggen. Niet meteen schreeuwen dat ze dieven zijn.”

“Dat is… een vrij strikte beperking,” zei Lars.

“Gebruik je binnenstem,” zei Bo. “Ik regel het schreeuwwerk wel.”

“Noch beter,” zei Noa. “Niemand schreeuwt. Nog niet.”

Ze draaide zich naar Tim. “Jij en ik gaan het materialenhok en de opslag hier in de kelder langs. Misschien heeft iemand van het personeel de vlag verplaatst.”

Joshua hief een hand. “En ik?”

Jullie, wilde Noa zeggen. Maar ze slikte het woord in.

“Jij gaat met Frau Müller praten,” zei ze. “Vraag of ze weet of iemand van het personeel gisteravond laat nog in de ontbijtruimte is geweest. Jij bent goed in onschuldige smalltalk.”

“Ik ben goed in paniekerige smalltalk,” verbeterde Joshua.

“Dat is ook smalltalk,” zei Bo.

Ze aten snel, al proefde Noa nauwelijks wat ze naar binnen werkte. In haar hoofd zag ze alleen maar het moment van vanmiddag: de piste vol publiek, de speaker die hun naam riep, en dan… een lege startlijn.

Geen vlag. Geen show. Geen video voor scouts.

“Dit gaat ons niet gebeuren,” mompelde ze tegen haar mok.

“Wat zei je?” vroeg Tim.

“Dat we die vlag terugvinden,” zei Noa. “Desnoods met metaaldetectors en speurhonden.”

“Of met logica,” zei Tim. “Nog goedkoper.”

Ze splitsten, zoals gepland.

In de kelder van het pension rook het naar schoonmaakmiddel, oude ski’s en een vage hint van nat tapijt. Noa en Tim liepen langs rekken met stoelen, reservekussens, dozen kerstdecoratie.

“Als ik een vlag was,” zei Noa, “waar zou ik me verstoppen?”

“Als jij een vlag was,” zei Tim, “zou je jezelf in het zicht hangen en schreeuwen dat iedereen naar je moet kijken.”

“Fair point.”

Ze keken in de kleine opslaghokken, achter een gordijn vol extra dekens, in een oude kast vol borden. Geen vlag.

Tim maakte aantekeningen. “Feiten tot nu toe,” somde hij op. “Gisteravond om 21:13 lag de vlag op de tafel bij het raam. We zijn rond 22:00 naar boven gegaan. Vanochtend om 7:30 is hij weg. Tussen die tijden zijn er: wij, FunSnow-kinderen, personeel, toevallige gasten.”
“En een willekeurige vlaggengeest,” mompelde Noa.

“Niet uitsluiten,” zei Tim serieus.

Boven, in de ontbijtzaal, probeerde Joshua ondertussen een gesprek met Frau Müller op gang te houden.

“Dus,” zei hij, terwijl hij haar hielp kopjes stapelen. “Drukke nacht gehad?”

“Immer,” zei ze. “Die Gäste… sie trinken, sie lachen, sie machen Krümel…”

“Zijn er nog mensen heel laat geweest?” vroeg Joshua. “Na ons?”

“Die Jungs von FunSnow,” zei ze. “Sie wollten noch Musik machen im Keller. Und Herr Krüger, der Hausmeister, hat noch einmal nach der Heizung geschaut.”

“En… eh… iemand van het schoonmaakteam?”

“Nicht gestern Abend,” zei ze. “Nur früh morgens. Aber die Flagge habe ich nicht gesehen.”

“Als je hem had gezien,” zei Joshua, iets te snel, “zou je hem dan opgeruimd hebben?”

Ze trok haar wenkbrauwen op. “Ich räume nicht Dinge von den Gästen einfach weg,” zei ze. “Nur Teller und Käse.”
“En verloren waardigheid,” mompelde Joshua.

“Was?”

“Niks,” glimlachte hij flauwtjes.

Ondertussen stonden Bo en Lars voor het andere pension, waar Team FunSnow zat. Buiten hing een banner met een lachend sneeuwpopje met zonnebril.

“Hun logo is offensief vrolijk,” zei Bo.

“Misschien compenseren ze voor een duister innerlijk,” zei Lars.

Ze liepen naar binnen. In de hal stond een jongen met een blauwe FunSnow-jas zijn skischoenen aan te trekken. Hij had perfect gestyled haar en een arrogante glimlach.

“Natuurlijk,” fluisterde Bo. “De hoofdverdachte heeft een kapsel.”

“Hey,” zei Lars hardop. “Ken ik jou niet van ergens waar je minder irritant was?”

De jongen keek op. “Wat?”

Bo trok een charmante glimlach. “Sorry, hij heeft een aangeboren filterprobleem. Jij bent toch van FunSnow?”

“Ja,” zei de jongen. “En jullie zijn van… Glitterclub?”
“Team Glans,” zei Bo. “Professioneel shine-team. Geen zorgen, we bijten niet.”

“Niet als je niet stiekem aan onze spullen zit,” voegde Lars eraan toe.

Bo gaf hem een klein schopje. “Even een praktische vraag,” ging ze verder. “Jullie waren gisteravond laat nog in ons pension, toch?”

“Ja,” zei de jongen. “We kwamen bij jullie spelen. De tafelvoetbal is beter.”

“Heb je toen toevallig een grote witte vlag gezien?” vroeg Bo. “Met ledlichtjes in de rand? Met een logo dat tien keer mooier is dan dat van jullie?”

De jongen trok een gezicht. “Jullie hadden wel iets hangen, ja. Bij het raam. Maar wij hebben die niet aangeraakt.”

“Zeker weten?” vroeg Lars.

Hij haalde zijn schouders op. “Waarom zouden we? We hebben onze eigen vlag.”

“En die hangt nu waar?”

“In onze kelder,” zei de jongen. “Waarom?”

“Nieuwsgierigheid,” zei Bo luchtig. “Veel succes vandaag.”
Ze liepen naar buiten. Lars zuchtte. “Dat was… teleurstellend onschuldig.”

Bo kneep haar ogen samen. “Te onschuldig,” zei ze. “Als je echt niks gedaan hebt, word je óf boos, óf verontwaardigd, óf sarcastisch. Hij was alleen maar… lui.”

“Misschien is lui zijn zijn misdaad,” zei Lars.

Terug in hun eigen pension verzamelden ze zich weer aan de tafel.

“Resultaat?” vroeg Noa.

“FunSnow ontkent alles,” zei Bo. “En hun leider heeft irritant haar.”

“Frau Müller heeft de vlag niet gezien,” zei Joshua. “Maar FunSnow en de huismeester zijn gisteravond laat nog in de buurt geweest.”

“De kelder is vlagloos,” zei Tim. “Geen spoor. Geen touw. Geen doos met ‘geheim vlaggenproject’ erop.”

Noa liet zich op de bank zakken. “Over drie uur staan we boven aan de piste,” zei ze. “Met speaker, publiek, drones, alles. Zonder vlag zijn we… kaal.”

“Kunnen we geen andere vlag lenen?” vroeg Joshua. “Een neutrale. Zwitserse vlag. Vlag van Lars’ ego.”

“Het is niet alleen een vlag,” zei Bo. “Het is ons begin. Ons moment. Als we nu zonder beginnen, is dat forever de versie die mensen onthouden.”

Tim tikte met zijn pen tegen zijn notitieboek. Zijn ogen waren naar beneden gericht, maar zijn brein draaide hoorbaar.

“Wacht,” zei hij. “We gaan hier verkeerd.”

“Bedankt,” zei Noa. “Altijd fijn om te horen.”

“We kijken naar buiten,” zei Tim. “Naar FunSnow, naar personeel. Maar bij wie was de vlag als laatste?”

“Bij ons,” zei Bo. “Bij mij. Ik heb de batterijen gewisseld. Daarna hebben we hem opgehangen. Daarna zijn we naar bed gegaan.”

“Wie heeft hem van tafel gehaald?” vroeg Tim.

Het werd even stil.

"Niemand," zei Noa. "Dachten we."

Joshua trok zijn kraag iets op, hoewel hij geen jas droeg. "Ik… eh…"

Vier hoofden draaiden zijn kant op.

"Wat?" vroeg Bo.
Joshua schraapte zijn keel. "Misschien… heel misschien… heb ik hem… ergens 'veilig' gelegd."

Noa ging rechtop zitten. "Wát heb je gedaan?"

"Het was laat!" verdedigde Joshua zich meteen. "En ik zag FunSnow naar buiten sluipen. En die huismeester liep rond te rommelen. En ik dacht: 'Als iemand dit ding jat, ben ik de rest van mijn leven een wandelend schuldgevoel.'"

"Dus je verstopte de vlag," concludeerde Tim.

Joshua knikte. "Alleen… ik weet niet meer waar."

"Je weet niet meer waar," herhaalde Bo langzaam. "Je weet niet meer waar je ons belangrijkste attribuut hebt verstopt."

"Het was donker," zei Joshua wanhopig. "En ik was moe. En de chocolademelk was zwaarder dan gedacht."

Lars begon te lachen. Eerst zacht, toen harder. “Dit is fantastisch,” hijgde hij. “We hebben geen saboteur. We hebben Joshua.”

“Niet helpen,” snauwde Noa. Maar er zat een sprankje opluchting in. Als de vlag niet weg was door een vijand, hadden ze tenminste geen extra oorlog. Alleen een intern rampgebied.

“Oké,” zei Tim. “Focus. Wat weet je nog? Wat dacht je toen? Waar liep je?”

Joshua kneep zijn ogen dicht. “Ik… weet nog dat ik hem oprolde. En dat ik dacht: ‘Hoog is goed. Hoog is veilig.’ En dat ik niet naar buiten wilde, want het sneeuwde.”

“Hoog en binnen,” zei Bo. “Dus niet in de kelder. Niet buiten. Op deze verdieping of hoger.”

“Of op het dak,” zei Lars enthousiast.

“Als je hem op het dak hebt gelegd, maak ik je persoonlijk vast aan de lift,” zei Noa.

Tim stond op. “We maken een route,” zei hij. “We beginnen hier. Ontbijtruimte. Dan de gang. Dan de trap. We checken alle plekken waar je bij kan als je lui én paranoïde bent.”

“Dus letterlijk overal,” mompelde Bo.

Ze begonnen in de ontbijtruimte. Bo klom op stoelen om boven de kasten te kijken. Lars checkte de gordijnrails. Noa keek achter de grote ingelijste foto's van besneeuwde bergen.

Geen vlag.

Op de gang controleerden ze de kapstok, boven en achter de jassen. Niets.

"Denk na," zei Tim tegen Joshua. "Had je de vlag nog toen je uit deze ruimte ging?"

"Ik… denk het wel," zei Joshua. "Hij was best zwaar. En plakkerig van de sneeuw."

"Plakkerig?" vroeg Bo.

"Ja, ik ben gestruikeld over de drempel."

"Over jou valt echt van alles te zeggen," zei Bo, "maar nooit dat je leven saai is."

Op de eerste etage keken ze bij het zithoekje met de boekenplank. Noa duwde de vlagloze bordspellen opzij.

"Hoog," herhaalde Joshua. "Veilig. Waar vonden mijn hersens zoiets?"

Ze stonden stil.

Langzaam keken vier hoofden tegelijk omhoog.

Boven hen, aan het plafond van de overloop, zat een uitschuifluik naar de zolder. Met zo'n touwtje eraan.

No way," fluisterde Bo.

"Ik…" Joshua werd rood. "Ik dacht… zolder. Niemand gaat naar de zolder. Behalve monsters. En wij."

Noa slaakte een geluid ergens tussen een lach en een gil in. "Je hebt hem op zolder gelegd?"

"Misschien," piepte Joshua.

"Hoe ben je daar überhaupt gekomen?" vroeg Lars.

"Ladder," zei Joshua. "Er staat een ladder in de schoonmaakkast."

Tim haalde zijn hand door zijn haar. "Oké. Nieuwe missie: zolderexpeditie."

Ze haalden de ladder uit de kast (onder zwaar protest van een stofzuiger) en klapten hem uit onder het luik. Noa hield de ladder vast terwijl Bo naar boven klom en het touwtje trok.

Met een piepend geluid ging het luik open. Een plof van koude, stoffige lucht kwam naar beneden.

"Wat als er een moordenaar woont?" vroeg Lars.

"Dan mag jij eerst," zei Bo.

Ze stak haar hoofd naar boven. “Hallo? Spookvlag? Vriendelijke seriemoordenaars?” riep ze.

Geen antwoord, behalve het zachte tikken van smeltende sneeuw op het dak.

Met z’n allen klommen ze om de beurt naar boven. De zolder was lager dan Noa had verwacht, met houten balken, dozen, oude koffers en een paar fauteuils waarvan de stof betere tijden had gezien. Het rook naar stof en hout en verleden.

“Dit is exact de plek waar Joshua iets zou verstoppen,” zei Bo.

“Dankjewel,” zei Joshua. “Ik voel me gezien.”

Noa keek langs de balken, langs de dozen. “Zoek naar een rol,” zei ze. “Witte stof, stokken, ledlampjes.” Ze splitsten zich over de ruimte.

Lars schoof een doos opzij en nieste. “Ik heb een dode plant,” riep hij. “Telt dat?”

“Alleen als het een vlag is die niet genoeg water kreeg,” zei Bo.

Tim keek systematisch, rij voor rij. “Niks,” mompelde hij. “Alleen oude kerstversiering, een kapotte slee en - ”

“Hier!”

Het was Joshua. Zijn stem klonk tegelijkertijd triomfantelijk en opgelucht. In de hoek, tussen twee oude matrassen in, lag een opgerolde witte stofbundel.

Noa rende bijna naar hem toe, maar stopte zichzelf. Zolder. Balken. Gaten. Rustig.

“Laat zien,” zei ze.

Joshua trok de rol naar voren. De houten stok tikt tegen een balk. Hij rolde de stof voorzichtig uit.

Er kwamen witte vlakken tevoorschijn. Gele rand. Een rand met leds, wat geknikte draadjes. In het midden het logo van Team Glans, iets verkreukeld maar nog steeds helder.

De vlag.
Noa liet zich op een krakende stoel vallen. “Ik vermoord je bijna,” zei ze tegen Joshua. “Echt. Bijna.”

Bo grijnsde breed. “En ik kus je bijna,” zei ze. “Ook bij wijze van uitzondering.”

“Niet allebei tegelijk,” zei Joshua. “Mijn hart kan maar één trauma per keer aan.”

Tim bukte zich bij de onderkant van de vlag en inspecteerde de bedrading. “Alle leds zitten er nog,” zei hij. “Geen breuken. Batterijvak droog. Kleine kreukschade, maar dat geeft karakter.”

“Je hebt hem hier gewoon neergesmeten?” vroeg Noa.

“Geparkeerd,” verbeterde Joshua. “En ik dacht écht dat ik het zou onthouden. Maar toen kwam jij met dat verhaal over de pistenbully en Sepp en de video, en toen…”
“Is je geheugen geëvacueerd,” vulde Lars aan.

Bo rolde de vlag verder uit en hield hem even omhoog. Het logo gloorde in het schaarse licht.

“Oké,” zei ze. “We hebben dus geen vijand die onze vlag heeft gestolen.”

“Alleen een vriend,” zei Noa, “met de motoriek van een verdwijntruc.”

Joshua keek schuldbewust naar de vloer. “Sorry,” mompelde hij.

Noa stond op en tikte tegen zijn helm. “Volgende keer,” zei ze, “roep je ons erbij als je iets ‘veilig’ wil leggen. Jij en veiligheid zijn geen goede combinatie zonder toezicht.”

Hij knikte. “Afgesproken.”

Tim klapte in zijn handen. “Dan hebben we nog twee missies voor de show,” zei hij. “Eén: vlag schoon en strak krijgen. Twee: Noa uit haar hoofd krijgen en in haar benen.”

“En drie,” zei Bo. “Bewijzen dat we méér zijn dan een vlag.”

Lars keek op zijn horloge. “We hebben nog anderhalf uur tot de start,” zei hij. “Dat is ongeveer genoeg tijd voor: een klein drama, een logistiek probleem en een wonder.”

“Drama en logistiek hebben we al gehad,” zei Noa. “Dat betekent dat het tijd wordt voor het wonder.”

Ze droegen de vlag voorzichtig naar beneden, alsof het een gewonde soldaat was. Beneden op de overloop keek Frau Müller verbaasd op.

“Ach, da ist sie ja!” riep ze. “Ich habe schon gedacht, sie wäre weggeflogen.”
“Je was dichter bij de waarheid dan je denkt,” mompelde Bo.

Later, boven aan de piste, toen de speaker hun naam riep en de lucht vol kleine sneeuwvlokjes hing, stond Noa achter de startlijn.

De vlag van Team Glans wapperde naast haar, lampjes twinkelden als sterren op adrenaline. Achter haar stonden Bo, Tim, Lars en Joshua in formatie, skiërs klaar, blikken gefocust.

“Ben je er klaar voor?” fluisterde Bo.

Noa keek naar de vlag, naar haar vrienden, naar de witte helling die op hen wachtte. Undercover snelden nog steeds vragen door haar hoofd – over gestolen ski’s, spookbully’s, oude medailles en jongetjes met kaarten.

Maar op dit moment was er alleen dit: een startlijn, een vlag, vijf hartslagen in hetzelfde ritme.

“Ja,” zei ze. “Laat ze maar komen.”

De vlag ging omhoog. De lampjes flitsten.

Team Glans schoot weg.

HET GEHEIME SNEEUWLAB

De dag na de show voelde alles net een beetje groter. De berg. De lucht. Het gedoe.
Noa rekte zich uit bij het ontbijt en voelde overal spieren waarvan ze niet wist dat ze bestonden.
“Als dit is hoe succes voelt,” kreunde ze, “mag iemand me straks even rechtop zetten.”

“Je klaagt,” zei Bo, “maar je gezicht glom harder dan onze vlag gister.”

Joshua gooide een stuk brood in de lucht en ving het half. “Ik heb nog steeds kippenvel,” zei hij. “En dat is niet alleen omdat ik halverwege dacht dat ik een boom zou kussen.”

Lars stak zijn telefoon omhoog. “De views liegen niet,” zei hij. “Het filmpje van onze afdaling is al meer dan duizend keer bekeken. Inclusief drie keer door mijn oma.”

Tim knikte, maar zijn ogen zaten elders. Meer bij de ramen dan bij het scherm. “Wie van jullie is vanochtend al buiten geweest?” vroeg hij.

“Alleen naar de wc,” zei Joshua. “Dat was al een avontuur.”

“Waarom?” vroeg Noa. Tim draaide zijn notitieboek om, waarop hij een heel simpel kaartje had getekend: het dorp, de pistes, de liften. En daarboven, iets achter een richel, een kruisje.

“Omdat ik gisteravond laat nog even mijn drone heb laten vliegen,” zei hij. “En ik zag iets wat er niet hoort.”

Bo leunde naar voren. “Je mag dit soort zinnen niet uitspreken zonder direct door te praten.”

Tim tikte met zijn pen op het kruisje. “Hier,” zei hij. “Achter de rotswand boven de oude trainingspiste. Er staat iets wat eruitziet als… een geïmproviseerd lab.”

“Een… wat?” vroeg Joshua. “Een schurkenbasis?”

“Geen lasers of haaien,” zei Tim. “Maar wel: vaten, tafels, een soort tentdoek. En sneeuw eromheen die er anders uitziet. Donkerder. Gladder.”

Noa voelde haar maag even kantelen. “Anders, hoe?”

Tim bladerde naar een pagina verder, waar hij schetsen had gemaakt. “Normale sneeuw reflecteert licht diffuus,” zei hij. “Op de beelden die ik zag, glansde het bijna als ijs. En mijn drone slipte toen hij eroverheen wilde landen. Terwijl hij normaal zachte sneeuw aankan.”

Bo trok een gezicht. “En dat hebben we nodig in ons leven, waarom?”

“Omdat iemand daar bezig is met iets dat invloed heeft op de pistes,” zei Tim. “En we hebben al een mysterieuze pistenbully en een verdachte medaille. Als hier nog iemand aan de sneeuw zelf gaat sleutelen, wordt het druk in mijn hoofd.”

Lars tikte met zijn vork tegen zijn bord. “Een geheime sneeuwboer,” zei hij. “Ik hou van dit scenario.”

Joshua schudde zijn hoofd. “Je houdt van alles waar je potentieel dood aan kunt gaan.”

Noa dacht aan de scherpe glans van de sneeuw toen ze een paar dagen eerder bijna onder een pistenbully waren gekomen. Aan de verhalen van Sepp over Leon Werner en de oude trainingspiste. Aan de medaille in haar binnenzak gisteren, warm van het dragen.

“En de locatie?” vroeg ze. “Kunnen we daar komen zonder meteen van de berg te rollen?”

Tim wees op zijn tekening. “Er loopt een oud pad,” zei hij. “Sepp had het erover. Niet officieel, maar het zit nog in de reliëfkaarten. Mijn drone heeft een route gescand. Het is smal, maar te doen als je je hersens gebruikt.”

Bo schoof haar bord opzij. “Dus: we doen alsof we een relaxte dag hebben, we zeggen tegen Sepp dat we ‘rustig’ gaan skiën, en ondertussen lopen we een verboden pad op naar een illegaal sneeuwlab?”

“Dat vat het goed samen,” zei Tim.

Joshua legde zijn hoofd dramatisch op tafel. “Ik had ook gewoon met mijn ouders naar Center Parcs kunnen gaan,” murmelde hij.

Noa tikte tegen zijn arm. “Je mag altijd nog,” zei ze. “Na deze week. Als je nog leeft.”

“Helpt niet,” zei hij zonder op te kijken.

Een uur later stonden ze bij de lift. De zon stond laag en fel; de lucht was strak. Sepp kwam naar hen toe, zijn skischoenen kraakten in de sneeuw.

“Große Show gestern,” zei hij. “Viele Leute haben über euch gesprochen. Team Glans…” Hij knikte. “Gut gemacht.”

Noa voelde even een trots warm golfje door zich heen. “Danke,” zei ze.

Sepp keek naar hun ski’s. “Was ist heute der Plan?”

Bo knikte richting de blauwe piste. “We zeiden net: misschien een rustig dagje. Beetje cruisen, beetje kijken. Geen gekke dingen.”

Noa voelde het halve leugentje knagen, maar ze glimlachte eroverheen.

“En misschien,” voegde Tim eraan toe, “even langs de oude trainingspiste. Je zei dat het uitzicht daar mooi was.”

Sepp kneep zijn ogen samen. Een moment leek het alsof hij precies wist wat ze van plan waren. “Keine Abkürzungen,” zei hij. “Kein Off-Piste. Der Schnee ist heute hart.”

“Versprochen,” zei Bo zonder met haar ogen te knipperen.

Noa hoopte maar dat de berg niet allergisch was voor halve waarheden.

Boven namen ze eerst de gewone afdaling. Pas bij een breed stuk waar de piste een bocht maakte en een waarschuwingsbord “Nur Offizielle Route” aangaf, remde Tim af.

“Hier,” zei hij. “Volgens de dronebeelden begint daarachter het oude pad.”

Het pad was geen echte weg meer, meer een ingesleten spoor tussen struiken en rotsen. Er lag sneeuw in, maar die was ongelijk en harder.

“Noem dit niet ‘pad’ tegen mijn moeder,” mompelde Joshua.

“Niemand vertelt jouw moeder iets,” zei Bo. “Behalve jij als je een boek overleeft.”

“Dat moet ik eerst nog schrijven,” zei hij.

Ze klikten hun ski's uit en droegen die een stuk, tot het pad iets vlakker werd. Daar bonden ze ze weer onder; het was meer schuiven dan echt skiën, maar het werkte.

De wereld werd stiller. Het geluid van de piste verdween achter hen. Alleen het gekras van hun ski's en het kraken van bevroren takjes bleef over.

Na een paar minuten wees Lars vooruit. "Is dat het?"

Tussen twee rotsblokken door zagen ze een open stuk, half verborgen. Daar stonden inderdaad een paar vaten – blauw en grijs – naast een geïmproviseerde tafel van houten planken. Een soort grote, witte zeildoek hing schuin als een luifel.

En op de grond, in een brede ovaal, lag sneeuw die er anders uitzag. Glad, bijna glasachtig. Alsof iemand iets over de witte laag had gegoten.

"Welkom in het illegale sneeuwlab," fluisterde Bo.

Tim haalde meteen zijn telefoon en een klein meetdingetje uit zijn zak. "Geen voetstappen recentelijk vlak hier," zei hij. "Alleen oudere afdrukken rond de tafel. Alsof iemand gisteravond alles netjes heeft afgesloten."

"Dus hij is weg?" vroeg Lars. "Jammer. Ik wilde net onderhandelen over superkracht-sneeuw."

Noa stapte voorzichtig naar de rand van het donkere sneeuwveld. Ze prikte met haar stok in de laag. De stok ging minder diep dan normaal.

“Kijk uit,” zei Joshua. “Als je daardoorheen zakt, eindig je in Narnia.”

Tim ging op zijn knieën zitten aan de rand en raakte de sneeuw heel zacht aan met zijn handschoen.

“Het voelt… vettiger,” zei hij. “Meer als gecrasht ijs met een laagje erop. Alsof iemand er een soort olie of chemische stof doorheen heeft gemengd.”

Bo keek naar de vaten. Op de zijkant stond met zwarte stift iets geschreven: “SN-13”, “Batch B”, “Exper. 2”. Geen echte labels, geen waarschuwingstekens.

“Dit is zo verdacht dat het bijna schattig is,” zei ze.

“Of zo gevaarlijk dat niemand de moeite deed om het te verbergen,” zei Noa.

Joshua wees naar een ander vat. Daarop zat een printje geplakt, half los, met het logo van een sneeuwtechniekbedrijf dat ergens in de regio werkte. De tekst eronder was deels afgescheurd, maar je zag woorden als “stabiliteit”, “klimaat-neutraal” en “testfase”.

“Dus iemand test hier nieuwe kunstsneeuw,” concludeerde Tim. “Off the record.”

“Waarom hier?” vroeg Lars. “Je kunt toch ook een achtertuin nemen.”

“Hier zie je meteen wat het doet op echte berggrond,” zei Tim. “En je kunt het eventueel ongemerkt mengen met de echte sneeuw op de piste.”

Noa voelde haar keel droog worden. “Zoals bij dat stuk waar de pistenbully te hard ging?”

Bo keek op, haar blik scherp. “Als iemand de sneeuw gladder maakt dan de pistechef denkt, en dan een machine daarover laat gaan…”

“…heb je een ongeluk in slow motion,” maakte Joshua de zin af.

Het bleef even stil.

“Dus wat nu?” vroeg Lars. “Alles in brand steken? De vaten een duw geven? Een groot bord neerzetten: ‘Stop. Uw sneeuw is stom’?”

Tim schudde zijn hoofd. “Als je hier zomaar aan gaat zitten, weet niemand wat erin zit,” zei hij. “Als het chemisch spul is, kun je er beter niet aan komen zonder bescherming.”

“We kunnen het wel filmen,” zei Noa. “Met details. Labels. Sporen. Dan hebben we bewijs.”

Tim knikte en begon systematisch foto's en video's te maken. Close-ups van de vaten, het vreemde sneeuwvlak, de half afgescheurde stickers.

Bo liep ondertussen een rondje om het veld, goed op de oude sneeuw blijvend. "Er is één ding dat me nog meer stoort," zei ze.

"Eén?" vroeg Joshua. "Ik zit al op een lijstje van tien."

Bo wees naar een set afdrukken verderop, waar de grond iets steviger leek. "Hier," zei ze. "Grotere laarzen. Zwaardere tred. En daarnaast… kleinere voetstappen."

Noa kneep haar ogen samen. De kleinere afdrukken waren platter, lichter. En de schoenmaat…

"Dat lijkt op…"

"Luca," zei Bo.

Het sloeg in als een sneeuwbal.

"Hij zei dat hij soms naar boven ging om alleen te zijn," herinnerde Joshua zich. "Om na te denken. Wat als hij dit gevonden heeft?"

"Of wat als hij hierheen wordt meegenomen?" zei Noa.

Tim draaide langzaam rond. “Als Luca hiermee speelt, kan hij uitglijden, vallen, bedolven raken… Of hij heeft dingen gezien die niet gezien mogen worden.”

Bo zette haar kaken op elkaar. “We moeten hem spreken,” zei ze. “Vandaag nog.”

“Eerst hier weg,” zei Tim. “Mijn gevoel over deze plek is: hier gebeurt straks iets, en ik wil er niet middenin staan.”

Ze trokken zich terug langs het pad, tot ze weer de bekende piste zagen. Het geluid van skiërs klonk ineens absurd gewoon.

Beneden, in het dorp, vonden ze Luca uiteindelijk niet in de schuur, maar op het muurtje naast het postkantoor. Zijn rode muts lag naast hem, zijn handen diep in zijn jaszakken.

“Je zag eruit alsof je verdwijnplannen hebt,” zei Bo als begroeting.

Luca keek op. “Ik wachtte,” zei hij. “Jullie zeiden dat jullie terug zouden komen. Toen kwamen jullie niet. Toen dacht ik: misschien zijn jullie toch normale toeristen.”

“Onze excuses,” zei Joshua. “We waren even bezig met illegale sneeuw.”

Luca trok een wenkbrauw op. “Dat is een nieuwe smoes.”

Noa ging naast hem zitten. “Luca,” zei ze. “We moeten je iets vragen. En we willen dat je eerlijk bent. Ook al klinkt het raar.”

Hij keek haar wantrouwig aan. “Jullie zijn altijd raar.”

“Ben jij ooit boven geweest,” vroeg Noa, “bij een plek met vaten en gekke sneeuw? Achter de rotsen voorbij de oude piste?”

Luca verstijfde. Heel even. Net genoeg.

“Waarom?” vroeg hij.

“Omdat wij daar vanmorgen waren,” zei Tim. “En we hebben voetstappen gezien die op die van jou lijken.”

Luca keek naar zijn schoenen. Toen naar het plein. Zijn adem maakte kleine wolkjes in de koude lucht.

“Mijn vader werkt voor het sneeuwbedrijf,” zei hij uiteindelijk, zacht. “Hij is technicus. Hij haat het als de pistes sluiten omdat er te weinig sneeuw is. ‘Het seizoen is geld,’ zegt hij altijd.”

Joshua keek schuin naar Bo. “Ik voel een monoloog aankomen,” fluisterde hij.

“We hebben een nieuwe formule,” ging Luca verder. “Hij noemt het ‘de toekomst van de wintersport’. Minder afhankelijk van het weer, meer controle. Hij zegt dat iedereen hem straks dankbaar is.”

“En jij?” vroeg Noa.

Luca haalde zijn schouders op, maar het was die half gebroken schouderbeweging weer. “Ik ben er een keer heen gelopen,” zei hij. “Hij zei dat ik er niet mocht komen. Maar ik was boos. Dus ik ging toch. De sneeuw daar… voelt verkeerd. Alsof je op zeep staat.”

“Heb je hem gezegd dat het gevaarlijk is?” vroeg Tim.

“Hij zei dat ik geen idee had, dat ik een kind ben, dat ik alles kapot maak,” zei Luca. “En dat als ik er nog één woord over zei tegen iemand, hij me naar dat internaat zou sturen.”

Bo floot zacht. “Charmante man.”

“Dus je hebt gezwegen,” zei Noa.

“Tot nu,” zei Luca. Hij keek hen aan, ineens een stuk ouder dan zijn leeftijd. “Misschien ben ik het zat om netjes te verdwijnen.”

Noa voelde iets in haar borst verschuiven. “Als die sneeuw naar de gewone piste komt,” zei ze, “kan dat fout gaan. Heel fout. We hebben al een pistenbully zien glijden alsof iemand hem expres op glad ijs zette.”

Luca knikte langzaam. “Ze zouden vandaag een test doen,” zei hij. “Mijn vader zei gisteravond aan de telefoon dat ‘Batch C’ naar een echte piste ging. ‘Je bent de eerste die het weet,’ zei hij. Alsof ik trots moest zijn.”

“Welke piste?” vroeg Tim.

“Hij zei alleen ‘bij het festivalstuk’,“ zei Luca. “Daar waar de fakkeltocht straks komt.”

Bo stond al recht. “Oké,” zei ze. “Plan. We hebben beelden van het sneeuwlab, we hebben een getuige, we weten dat er iets gevaarlijks naar het festival gaat. We moeten naar Leitner en Sepp. Nu.”

“En jouw vader?” vroeg Joshua.

Luca keek naar zijn handschoenen. “Hij gaat denken dat ik hem verraad,” zei hij.

“Misschien verraad je hem juist niet,” zei Noa. “Misschien red je hem van iets wat hij nooit meer kan terugdraaien.”

Luca slikte. Zijn ogen glansden, maar hij knipperde het weg. “Jullie gaan met me mee?”

“Denk je dat we je nu nog laten gaan?” vroeg Bo.

Lars stak zijn hand uit. “Team Glans neemt nu ook bijrollen aan,” zei hij. “Je zit erbij.”

Luca legde zijn koude hand in de zijne.

Even later stonden ze weer in het kantoortje van Leitner. De pistenchef keek naar de nieuwe beelden van het lab, naar de vaten, naar de voetstappen.

En naar Luca.

“Das ist ernst,” zei hij uiteindelijk. Zijn gezicht was nog strakker dan het altijd al was. “Sehr ernst.”

“Er gaat vandaag niemand op die testpiste skiën,” zei Noa.

“Nein,” zei Leitner. “Nicht, wenn ich es verhindern kann. Ich werde die Strecke sperren und die Firma informieren. Das geht so nicht.”

“Mijn vader gaat boos worden,” mompelde Luca.

Leitner keek hem recht aan. “Wenn dein Vater ein guter Mann ist, wird er wütend sein – aber er wird auch verstehen,” zei hij. “Und wenn nicht… dann ist es gut, dass du heute hier stehst.”

Sepp kwam erbij, zijn gezicht donker. “Ihr wieder,” zei hij. “Immer, wenn es Probleme gibt, seid ihr mittendrin.”

“Je houdt toch van ons,” zei Bo.

Hij snoof, maar er zat een heel klein glimpje warmte in zijn ogen.

Later, op weg naar buiten, voelde Noa de spanning iets zakken. Niet verdwijnen – daar was te veel voor gebeurd – maar zakken, als sneeuw die na een storm langzaam tot rust komt.

“Dus,” zei Joshua. “We hebben nu: gestolen ski’s, een spookpistenbully, een oude medaille, een bijna verdwijnend jongetje, een vlag op zolder én een verboden sneeuwlab op onze naam staan.”

“En we hebben vandaag voorkomen dat een hele groep mensen over zeep-sneeuw gaat skiën,” zei Tim. Bo haalde diep adem. “En morgen,” zei ze, “is het vuur- en lichtfeest.”

Lars keek naar de lucht, waar de eerste wolken voorzichtig aan kwamen drijven. “Denken jullie dat het dan rustig wordt?”

Noa glimlachte scheef. “Wij en rustig?” zei ze. “Dat is ook een gevaarlijke combinatie.”

Ze liepen het plein op, naast hen Luca, die zijn rode muts weer op had.

Voor het eerst sinds ze hem kenden, hield hij zijn schouders net een beetje rechter.

HET VUUR- EN LICHTFEEST

De dag van het vuur- en lichtfeest begon bedrieglijk normaal.

De zon hing bleek boven de berg, de lucht was een mengeling van blauw en dunne wolken. Op het dorpsplein werden kraampjes opgebouwd, kabels uitgerold, speakers getest.

“Het lijkt net een filmset,” zei Lars. “Alleen zonder trailer vol snacks.”

“Wacht maar tot vanavond,” zei Bo. “Dan is het chaos met lichtjes.”

Noa trok haar rits omhoog. In haar binnenzak voelde ze heel even of de medaille er nog zat. Leon Werners verleden, Luca’s geheim, de verboden sneeuw: het zat allemaal als een soort onderlaag onder deze dag.

“Denk je dat ze echt alle test-sneeuw hebben weggehaald?” vroeg Joshua.

“Leitner kennende wel,” zei Tim. “Hij klonk gisteren alsof hij persoonlijk alle vaten van de berg zou rollen.”

Bo knikte. “En de piste voor de fakkeltocht is officieel gecontroleerd,” zei ze. “Leitner en Sepp zijn vanochtend

al vroeg weggeweest. Als er één plek veilig moet zijn, is het die."

"Ja," zei Noa. "Maar 'veilig' en 'wij'… dat botst nog wel eens."

Sepp kwam hen halen bij het pension. Hij zag er vermoeider uit dan normaal, maar zijn stem klonk vast.

"Heute Abend," zei hij, "geht alles nach Plan. Kein Experiment-Schnee. Keine verrückte Raupen. Nur Licht, Musik, Feuer."

"En vijf irritante tieners," voegde Bo eraan toe.

"Die habe ich nicht bestellt," bromde Sepp. Maar zijn mondhoek trok even.

De voorbereidingen duurden de hele middag. Team Glans had een speciale rol: zij zouden een showafdaling doen vóór de grote fakkeltocht, met hun glanspakken en led-strips, als opening van het festival. Daarna zou het hele dorp in een lange slinger naar beneden skiën met fakkels in de hand.

Boven aan de speciale festivalpiste werden rekken met fakkels klaargezet, lampen op palen geïnstalleerd, een tijdelijke DJ-booth opgebouwd. Kabels slingerden over de sneeuw als zwarte slangen.

“Dit is een breuk met alle ARBO-regels,” mompelde Tim, terwijl hij langs een open stekkerdoos in de sneeuw stapte.

“Niet nu,” zei Bo. “Mijn brein kan maar één ramp tegelijk aan.”

Luca was ook mee naar boven gekomen, samen met een groep dorpskinderen. Hij had geen glanspak, maar wel een helm en een geel hesje: “Helper”.

“Mijn vader praat niet meer tegen me,” had hij die ochtend gezegd. “Maar hij is er wel. Hij moest komen van zijn baas. ‘Damage control’, noemde hij het.”

Nu zagen ze hem beneden bij het technische huisje staan, in gesprek met Leitner en een man in een nettere jas met het logo van de sneeuwfirma. Zijn schouders hingen hoog, zijn handen maalden in de lucht.

“Hij lijkt meer boos dan schuldbewust,” zei Joshua.

“Het komt wel,” had Noa tegen Luca gezegd. “Soms duurt het even voordat mensen hun eigen rommel zien.”

Tegen zonsondergang kleurde de lucht langzaam roze en paars. De eerste fakkels werden aangestoken, als kleine oranje stippen in de schemer. Muziek dreunde zacht uit de speakers, test-tonen en flarden van popnummers.

“Oké,” zei Sepp tegen hen bij de start. “Ihr macht erst eure Glanz-Show. Dann warten oben bleiben, bis die Fackelfahrer vorbei sind. Kein Quatsch, keine Extra-Stunts. Verstanden?”

“Verstanden,” zei Noa.

“Verstanden,” zei Bo.

“Waarschijnlijk,” zei Lars.

Sepp keek hem streng aan. “Lars.”

Lars zuchtte. “Verstanden.”

Ze stonden in hun glanspakken klaar. De ledstrips langs hun armen en benen knipperden zacht in het testpatroon. De startvlag van Team Glans stond weer naast hen, fier, lichtjes in de rand.

Noa keek even naar Tim. “Camera?”

“Camera,” zei Tim. De helmcam brandde als een klein oog.

“Hoofd?” vroeg Bo.

Noa haalde diep adem. “Nog een soort van op mijn schouders.”

Dan ging het licht van de startzone kort uit. Alleen hun eigen leds en de vlag schitterden. Een speakerstem

bulderde door de koude lucht: “Und jetzt… unsere Spezialshow… TEAM GLANS!”

De muziek knalde los. De vlag ging omhoog…

Ze schoten weg.

Het eerste deel van de afdaling ging als een soort dans die ze al honderd keer geoefend hadden: synchroon bochtenwerk, korte sprongen, een wijdere lijn van Noa met Lars erbinnen, Bo die precies op het juiste moment door de groep heen sneed. Hun leds trokken patronen in de schemer, groene en blauwe strepen op wit.

Bij een brede knik in de piste deden ze hun “draaikolk”: Noa remde half uit, de anderen draaiden in cirkels om haar heen en schoten dan weer door. Het publiek langs de zijlijn juichte, kleine lichtjes van telefoons flitsten.

Noa voelde het bekende mengsel van concentratie en pure lol. Haar lichaam wist precies wat het moest doen; haar hoofd was even stil.

Beneden, vlak voor de finish, deden ze de slotmove: een waaier van vijf, waarna ze tegelijk in het net schoven en een wolk poedersneeuw opwierpen.

Ze kwamen tot stilstand, hijgend, lachend, hart bonzend.

“Dat was ziek,” hijgde Lars.

“Alles gefilmd,” hijgde Tim.

“En niemand is overleden,” constateerde Joshua. “Ik noem dit een win.”

Ze gaven elkaar high fives, hoorden het applaus om zich heen als een warme golf.

Daarna moesten ze weer omhoog – niet helemaal tot de top, maar naar een tussenplateau langs de route, waar ze zouden wachten tot de fakkeltocht voorbij was.

De fakkeltocht zelf was een bijna magisch gezicht. Van bovenaf zagen ze een lint van oranje lichtjes langzaam de berg af kronkelen, als een gloeiende slang. De muziek klonk zacht in de verte, stemmen droegen op de koude lucht.

“Dit,” zei Bo, “is het deel dat in ieder promotiefilmpje terechtkomt.”

“Dit,” zei Joshua, “is het deel dat ik in mijn nachtmerries ga zien als iemand struikelt.”

Noa kneep haar handen om haar skistokken. “Relax,” zei ze. “Leitner heeft alles gecheckt. De gevaarlijke sneeuw is weg. De sneeuwfirma staat onder toezicht. Dit is zo veilig als het wordt.”

Alsof de berg zelf haar wilde tegenspreken, hoorde ze op dat moment een ander geluid onder de muziek.

Een zacht klik. Een zoem.

En toen, heel kort, ging het licht langs de piste knipperend uit.

Niet de fakkels – die waren echt vuur – maar de grote lampen langs de zijkant van het festivaltraject.

De reflectorlichten gingen één seconde uit, één seconde aan, en toen bleef de helft ervan donker.

“Eh…” zei Lars. “Was dat bedoéld?”

De fakkel-skiërs gleden nog door, maar je zag een golf van onrust door de slang heen gaan. Enkele fakkels wiebelden, iemand riep iets. De muziek kraakte.

Tim tikte snel op zijn helm. “Mijn cam pakt dit op,” mompelde hij.

Beneden bij het technische huisje klonk geschreeuw. Iemand rende naar buiten.

De lampen gingen nog eens kort aan, toen weer uit.

“Dat is geen simpel lampje dat doorslaat,” zei Tim. “Dat is een signaal.”

Bo’s ogen vernauwden. “Wie had ook alweer de lichtcomputer afgeschermd?”

“De technicus van de sneeuwfirma,” zei Noa. “Die met dat nette jasje en die blik van ‘ik weet alles beter’.”

Joshua slikte. “Als ze nu in het donker raken met al die fakkels…”

“Dan wordt één valpartij al snel een domino,” zei Tim.

Lars keek naar beneden. “Moeten we niet… ik weet niet… iets doen?”

Noa voelde de adrenaline meteen weer omhoogschieten. “Wat?” vroeg ze. “We staan halverwege de berg. We kunnen niet even naar beneden teleporteren.”

“Maar we kunnen wél naar dat technische huisje toe,” zei Bo. “Als het probleem daar zit.”

Tim knikte langzaam. “Er loopt een servicepad tussen ons plateau en de zijingang van het huisje,” zei hij. “Ik zag het op de kaarten. Smal, maar kort.”

Joshua zette een stap achteruit. “Jullie denken aan rennen. Jullie denken áltijd aan rennen.”

“Meer glijden dan rennen,” zei Lars. “En vallen, in jouw geval.”

Nog een keer flikkerden de lampen. Dit keer bleven er meer uit dan aan. Een deel van de fakkelslang verdween in de schaduw. Er klonk geroep, een schel kinderstemmetje, iemand viel – dat hoorde je zonder te zien.

“Oké,” zei Noa. “Ik ben er klaar mee om toeschouwer te zijn bij onze eigen week.”

Ze draaide zich om. “We gaan.”

“Ik had dit moeten zien aankomen,” zuchtte Joshua, maar hij klikte zijn bindingen dicht.

Het servicepad was inderdaad smal. Ze moesten één voor één, de bochten zorgvuldig nemend, langs een rand waar de sneeuw een stuk ruiger lag. In de verte, onder hen, zagen ze de fakkels zigzaggen als een verstoorde slang.

“Rustig,” zei Tim. “De meeste mensen blijven staan als het te donker wordt. Maar als iemand in paniek rechtdoor glijdt…”

“Dan heeft die iemand geluk dat Leitner de test-sneeuw weg heeft gehaald,” zei Bo. “Stel je dit voor op zeep-sneeuw.”

“Doen we niet,” zei Joshua. “Mijn fantasie heeft grenzen.”

Ze bereikten de zijkant van het technische gebouw. Hier was het verrassend stil; het meeste geroep klonk van de piste zelf. Een zijdeur stond op een kier.

Noa stapte ertegenaan en duwde hem verder open.

Binnen rook het naar metaal, warme elektronica en een beetje naar koffie. Een rij schermen gaf live-beelden van de pistes. Een grote centrale computer toonde het lichtschema – of wat daarvan over was.

En daarvoor, met zijn handen op het toetsenbord en een gezicht vol paniek, stond de technicus.

Het was dezelfde man van eerder, met de nette jas en het logo. Maar zijn jas hing nu half open, zijn haar plakte aan zijn voorhoofd, en zijn ogen flitsten op en neer tussen cijfers en knipperende alarmen.

“Raus!” riep hij automatisch toen hij hen zag. “Das hier ist kein Spielplatz!”

“Het is ook geen disco,” zei Bo. “Maar u maakt er wel één van.”

Noa stapte naar voren. “Wat is er aan de hand?”

“Ein Stromproblem,” zei hij geërgerd. “Die Sicherungen… das System spinnt. Es sollte nicht… Ich finde die Ursache nicht.”

Op het scherm zag Noa een schema van de lichten; sommige segmenten waren rood geworden, andere knipperden geel. In de hoek knipperde een melding: “Override – aktiv”.

Tim boog zich erover. “Iemand heeft een override-code ingevoerd,” zei hij. “Die het systeem op tilt zet als de belasting te hoog wordt.”

De technicus keek hem scherp aan. “Das ist Quatsch. Niemand hat…”

Hij brak zijn zin af. Heel even flitste er iets door zijn ogen. Iets dat leek op herkenning – en schuld.

“U wel,” zei Bo zacht.

“Was?”

“U heeft dit ergens ingebouwd,” zei Tim. “Als beveiliging. Of als middel. Een soort kill switch. Om te zorgen dat u nodig blijft. Toch?”

De man klemde zijn kaken op elkaar. Zijn handen trilden op het toetsenbord.

“Wenn die Organisation nur spart und spart,” zei hij ineens, boosheid door zijn accent heen. “Keine neuen Anlagen, keine sicheren Systeme, alles muss billiger, schneller… ich habe gesagt, das geht so nicht. Niemand hört. Niemand. Ich bin der Einzige, der weiß, wie man das alles zusammenhält.”

“Dus zette u een systeem neer dat kapot gaat als u het wil,” zei Bo. “Zodat ze u opeens wél nodig hebben.”

“Das sollte nur ein Warnsignal sein,” verdedigde hij zich. “Einmal Licht aus, alle wach. Das System sollte sofort wieder hochfahren. Aber es gab… einen Fehler. Eine Überlastung. Es hat mehr begrenzt als geplant.”

“Ondertussen skiën er kinderen met fakkels in het halfdonker,” zei Noa. “Weet u dat?”

Hij wendde zijn blik af. “Ich… arbeite daran.”

Tim schoof naast hem, keek naar het scherm. “Mag ik?” vroeg hij.

“Das ist kein Spiel,” beet de man.

“Dit is mijn vakgebied,” zei Tim kalm. “U heeft iets gebouwd dat slim is en gevaarlijk. Ik zie een manier om het te omzeilen. U kunt me wegduwen, of we kunnen samen zorgen dat die lampen weer aangaan.”

Er was een moment waarop alles in de lucht leek te hangen. Buiten zag Noa door een raam een fakkel vallen en uitgaan in de sneeuw. Een skiër boog zich eroverheen.

De technicus ademde diep in. “Zwei Minuten,” zei hij. “Nicht mehr. Wenn Sie etwas kaputt machen, sind Sie schuld.”

“Story of my life,” mompelde Joshua bij de deur.
Tim dook in de interface alsof hij thuiskwam. Zijn vingers gingen snel over de toetsen, zijn ogen scanden de code.

“Oké,” murmelde hij. “Override-code zit diep, maar hij loopt via een tijdelijke testmodule. Als ik die module virtueel omzeil, krijgt het systeem direct commando van

de back-upserver. Licht- en geluidsconfig loskoppelen, dan kan de stroom apart… ja. Ja."

"Je klinkt alsof je een toverspreuk opzeg," fluisterde Lars.

"Stil," zei Bo.

Tim klikte nog een paar keer, haalde een ademteug en drukte toen op Enter.

Een fractie van een seconde gebeurde er niets.

Toen gingen de lampen langs de piste tegelijk weer aan. Fel. Stabiel.

Op de schermen zagen ze hoe de fakkelslang weer volledig zichtbaar werd. Mensen kwamen tot stilstand,

keken om zich heen, sommige staken opgelucht een hand op.

“System läuft,” zei het centrale scherm. De rode meldingen werden groen.
De technicus staarde naar de code. Zijn schouders zakten omlaag. “Das… war nicht schlecht,” zei hij schor.

“Dank je,” zei Tim. Zijn knieën leken even slap, maar hij bleef staan.

“En nu?” vroeg Noa. “Gaat u doen alsof er niks gebeurd is?”

De man kneep zijn ogen dicht. “Ich wollte nur zeigen, dass es so nicht weitergeht,” zei hij. “Jahrelang sage ich, dass wir neue Anlagen brauchen, dass das alte System… Niemand hört, bis etwas passiert. So ist das immer.”

“Misschien,” zei Bo langzaam, “was het tijd dat iemand ú hoorde. Maar dan wel voordat de lampen uit gingen.”

Leitner kwam binnenstormen alsof hij een lawine probeerde in te halen. “Was geht hier vor?” riep hij. Toen hij de kinderen zag, bleef hij bijna letterlijk in de deuropening steken. “Ihr?”

“Lang verhaal,” zei Noa. “Korte versie: hij,” ze wees naar de technicus, “heeft een slim maar gevaarlijk trucje verstopt in het systeem. Tim heeft het uitgezet. Niemand is gewond. Nog.”

Leitner keek van hen naar de man achter de computer. In zijn blik zat moeheid, boosheid en iets als teleurstelling.

“Sie?” vroeg hij.

De technicus probeerde zich groter te maken. “Ich wollte, dass ihr versteht, wie wichtig - ”

“Sie hätten jemanden töten können,” onderbrak Leitner hem scherp. “Das ist alles, was ich verstehe.”

Luca’s vader verscheen even later ook in de deuropening, geroepen door Leitner. Zijn gezicht was bleek. Toen hij Luca achter Noa zag staan, trok er een heel kort, pijnlijk iets over zijn trekken – maar hij zei niets.

De volwassenen begonnen te praten – harde, staccato zinnen in snel Duits. Over verantwoordelijkheid, testfasen, protocollen. Over consequenties.

Noa luisterde met een half oor, maar haar aandacht ging naar Luca.

Hij stond stijf, zijn ogen groot, zijn handen in vuisten.

“Jij hebt vandaag ook iets gedaan,” zei ze zacht. “Zonder jouw verhaal over de testsneeuw hadden we deze man misschien niet zo serieus genomen.”

“Mijn vader haat me nu,” fluisterde Luca.

“Misschien,” zei Noa. “Misschien nog even. Maar hij kan straks tegen zichzelf zeggen: ‘Niemand is gewond geraakt’, en jij weet waarom.”

Bo kwam naast haar staan. “En misschien,” zei ze, “gaat hij zelfs ooit zeggen: ‘Danke’.”

“Denk je?” vroeg Luca.

Bo haalde haar schouders op. “Volwassenen zijn raar,” zei ze. “Maar ze zijn soms tot grote dingen in staat. Net als kinderen.”

Buiten werd de fakkeltocht hervat, nu in volle verlichting. Mensen lachten weer, de muziek zwol aan, het festival ging door. Niemand daar beneden wist precies waarom het licht even was uitgevallen – en waarom het nu weer brandde.

Later die avond, toen het vuurwerk losbarstte en kleuren de lucht vulden, zaten Noa, Bo, Tim, Lars, Joshua en Luca op een muurtje aan de rand van het plein.

De lucht rook naar kruitdamp en warme appeltaart. Het vuurwerk spiegelde in de ramen van het dorp, in de helmen van de kinderen, in de ogen van hun vrienden.

“Zeven dagen,” zei Joshua. “Zeven. Als we nog één dag hier blijven, moet de berg een waarschuwingstekst krijgen.”

"'Niet innemen met meer dan twee avonturen per week'," grijnsde Lars.
Tim keek naar de lucht. "We hebben in zeven dagen meer risico-analyses gedaan dan sommige bedrijven in een jaar," zei hij.

Bo stootte Noa zachtjes aan. "En?" vroeg ze. "Was dit wat je wilde? Avonturen op de piste?"

Noa dacht aan het begin: aan de verdwenen ski's, de lege plank in het hok. Aan de pistenbully zonder chauffeur, de medaille in de sneeuw, Luca in de schuur, de vlag op zolder, het sneeuwlab boven de rotsen.

Aan hun ruzies, hun grapjes, de momenten dat ze elkaar bij de kraag of bij de hand pakten.

"Ja," zei ze. "Alleen misschien… een tikkie minder bijna-dood-momenten volgende keer."

"Volgende keer?" herhaalde Joshua. "Zij zegt 'volgende keer'."

"Je denkt toch niet dat Team Glans na deze week uit elkaar valt?" zei Bo. "We hebben een reputatie opgebouwd. En een fanbase. En minstens drie mensen die ons waarschijnlijk haten."

Lars stak zijn hand op. "Voorstel," zei hij. "Volgende keer zoeken we een avontuur met strand en ligstoelen. Ik heb gehoord dat je daar ook mysteries kan hebben. Over verdwenen slippers en zo."

“En minder lagen kleding,” voegde Joshua eraan toe. “Mijn lijf wil ook wel eens zonder thermobroek sterven.”

Ze lachten.

Luca keek van de één naar de ander. “Weet je wat raar is?” zei hij. “Een week geleden kende ik jullie niet.”

“En nu zit je vast aan ons,” zei Noa. “Zonder retourbeleid.”

“Team Glans plus bijlage,” zei Bo.

Tim tikte tegen zijn helm. “Ik heb alles,” zei hij. “Beelden, notities, data. Als ik dit ooit allemaal uitwerk, hebben we een heel dossier.”

“Of een boek,” zei Noa.

“Met veel disclaimers,” zei Joshua.

Het vuurwerk knalde in een laatste, grote, gouden regen neer. Voor een moment leek het alsof de hele berg glansde.

Noa voelde een rustige warmte in haar borst. Geen adrenaline dit keer, maar iets stevigers.

"Wat er ook nog gebeurt," zei ze zacht, meer tegen zichzelf dan tegen de anderen, "we hebben het samen gedaan."

Bo leunde tegen haar schouder. "Dat," zei ze, "is het enige deel van dit hele circus dat ik zonder enige kanttekening wil herhalen."

Ze bleven nog even zitten, totdat de laatste vonk uit de lucht was verdwenen en de sterren weer alleen waren.

Team Glans. Vijf vrienden met scherpe tongen, gouden harten en licht in hun zakken.

En ergens, hoog tussen de sneeuw en de bomen, een berg die hun voetstappen een beetje langer vasthield dan die van andere mensen.

DE VERDWENEN SKI'S

De sneeuw was 's nachts keihard opgevroren. Bij elke stap klonken hun skischoenen als kleine hamers op het pad naar het materiaalhok. De meeste gasten waren al vertrokken; alleen een paar laatblijvers sleepten nog koffers naar auto's.

"Raar," zei Joshua. "Het is de laatste dag en we hebben géén nieuw mysterie. Ik mis het bijna."

"Pas op wat je zegt," mompelde Bo. "Straks stort ergens nog een lift naar beneden om je tegemoet te komen." Noa glimlachte half. "Laat die maar even," zei ze. "Ik wil één ding checken voor we gaan."

Het materiaalhok – Deur 3, combinatieslot, de bekende geur van metaal en olie – zag er precies zo uit als op dag één. Alleen waren de rekken leger; verhuurski's wachtten op hun zomeropslag.

Frau Müller had aan het ontbijt tussen neus en lippen door gezegd dat de verhuurman "Sepp even wilde spreken" en dat ze gerust even naar beneden konden lopen. Dat alleen al was verdacht genoeg om Noa's nieuwsgierigheid wakker te schudden.

In het hok stond Herr Krüger, de huismeester, met zijn handen in de zakken. Naast hem de verhuurman, een

magere man met een bril en een rood hoofd. Sepp leunde tegen de muur, armen over elkaar, snor strak. Op de grond lagen een paar ski's. Hele gewone. En één paar dat Noa onmiddellijk herkende, zelfs zonder shine. Haar ski's.

De lampjes langs de randen waren dof, sommige stuk, maar de vorm, de bindingen, de sticker met haar naam op de hiel – alles schreeuwde "Noa".

Ze bleef in de deuropening staan. "Oké," zei ze langzaam. "Wie gaat het zeggen?"

Herr Krüger kuchte. "Ich… glaube, das bin ich," zei hij. De verhuurman keek naar zijn schoenen. Sepp zei niets.

"Dit wordt goed," fluisterde Lars.

Krüger haalde een hand door zijn kortgeschoren haar. "Als jullie hier de eerste dag kwamen," begon hij, "was het… chaotisch. Neue Saison, neue Gäste, neue Ausrüstung. Und dann diese… Glanzski." Hij knikte naar Noa's ski's.

"Professioneel," zei Noa automatisch. "Gecertificeerde shine."

"Ja, ja," mompelde Krüger. "Ik dacht: die horen niet bij die Jugendgruppe. Die zijn veel te speciaal. Alsof iemand een Ferrari in een fietsenstalling zet."

"Bedankt, denk ik," zei Noa.

"Dus heb ik ze weggezet," ging hij verder. "In ein anderes Lager. Aufgeschlossen. Sicher. Ich wollte Sepp fragen, wem sie gehören, und ob er sie persönlich verwaltet. Aber dann kam… alles."

"De pistenbully, de medaille, het sneeuwlab…" somde Bo op. "De gebruikelijke dingen."

Krüger knikte schaapachtig. "En toen… vergat ik het," zei hij. "Ik zag, elke dag, dat meisje – jij – zoeken, vragen, boos… en ik dacht steeds: 'Morgen zeg ik het. Heute nicht, heute ist zu viel.'"

Noa voelde haar mond halfopen zakken. "U hebt ze… veilig gezet?" vroeg ze. "En daarna gewoon níks gezegd?"

Krüger kromp een beetje ineen. "Ik dacht dat ze misschien van die Firma waren," zei hij zacht. "En toen Leitner zo boos was over die Experimente… dacht ik: als ik me nu nog ermee bemoei, denken ze dat ík iets gestolen heb."

"Dus uit angst om verdacht te lijken, heeft u zich verdacht gemaakt," concludeerde Tim.

Krüger knikte ongelukkig. "So ungefähr."

Sepp snoof. "Ich habe gestern die Inventarliste kontrolliert," zei hij. "Da war ein Eintrag 'Spezialski gesichert von Krüger'. Ich habe gefragt, was das ist. Dann hat er… alles gesagt."

“Gisteren,” herhaalde Noa. “Na zeven dagen.”

“Beter laat dan nooit,” fluisterde Joshua. “Maar dit is wel héél laat.”

Bo stapte naar voren, handen in haar zij. “Waarom riep u ons niet gewoon even?” vroeg ze. “U heeft ons wel de halve week met uw sleutelbos horen lachen en vloeken.”

Krüger haalde zijn schouders op, een klein, verslagen gebaar. “Weil ich dachte, ihr seid schon genug in Probleme verwickelt,” zei hij. “Pistenraupe, Polizei, Schnee… Ich wollte nicht noch eins dazu tun.”

“Missie mislukt,” zei Lars.

Noa liep naar haar ski’s toe en ging op haar hurken zitten. Ze streek met haar handschoen langs de doffe rand. “Jullie zijn gewoon…” Ze zocht naar een woord.

“Gegijzeld,” besloot ze.

“Gekidnapt uit voorzorg,” stelde Tim voor.

Ze duwde zacht tegen één van de lampjes. Het knipperde heel kort op. Eén streepje licht.
Iets in haar borst ontspande. Ze wist niet zeker of ze boos, opgelucht of gewoon moe was. Misschien alles tegelijk.

“Oké,” zei ze uiteindelijk. Ze stond weer op en keek Krüger recht aan. “U hebt iets stoms gedaan. Geen slechte, maar wel een laffe beslissing. Volgende keer: eerst praten, dan verstoppen.”

Krüger knikte snel. “Ja,” zei hij. “Sie haben recht. Es tut mir leid, Mädchen. Wirklich.”

Noa haalde diep adem. De lucht rook naar metaal, koude en een beetje naar schaamte.

“Excuses geaccepteerd,” zei ze. “Onder één voorwaarde.”

Krüger keek op. “Welche?”

“Dat u de volgende groep kids die hier aankomt níet onderschat,” zei Noa. “Als ze iets zien wat niet klopt, luister dan meteen. Voor je zelf in je eigen verstopte ski’s stapt.”

Een flauwe glimlach flitste over zijn gezicht.

“Abgemacht,” zei hij.

Sepp stootte haar vriendelijk met zijn elleboog aan.

“Also,” zei hij. “Hol dir deine Ferrari.”

Lars fluisterde tegen Joshua: “Ik dacht dat jij de Ferrari was.”

“Mijn remmen zijn beter verstopt,” fluisterde Joshua terug.

Noa pakte haar ski’s op. Ze voelden vertrouwd zwaar. Niet meer nodig voor deze week – de bus vertrok vanmiddag – maar het was alsof een losse draad in haar hoofd alsnog werd vastgeknoopt.

“Dus,” zei Bo toen ze weer buiten stonden.

“Mysterieuze saboteur blijkt bange huismeester met goede bedoelingen en slechte timing.”

“Past eigenlijk wel bij deze vakantie,” vond Tim. “Niets is wat het lijkt, behalve de koffie van Frau Müller.”

Joshua keek naar Noa. “Ben je niet teleurgesteld dat het geen groot complot was?”

Noa dacht even na. “Eerlijk?” zei ze. “Ik vind het wel iets hebben dat niet elk raadsel een superschurk oplevert. Soms is het gewoon iemand die bang is om een fout toe te geven.”

“En die we dan even moeten helpen met eerlijk zijn,” vulde Bo aan.

Noa zette haar ski’s in het rek bij de deur van het pension en bleef er een moment naar kijken. De regen begon zachtjes te tikken op het dak.

“Ze zijn terecht,” zei ze zacht. “Alle puzzelstukjes liggen nu ergens.”

Tim sloeg zijn notitieboek dicht. “Einde dossier,” zei hij. “Tenminste… van deze berg.”

DE LAATSTE DAG – HET AFSCHEID

De laatste dag ging verder met regen. Geen dramatische sneeuwstorm, geen stralende zon – gewoon van die lauwe druppels die de sneeuw zachtjes aantikten alsof ze kwamen vragen of het nu wel eens genoeg was.

“Dit is officieel anti-climaxweer,” zei Lars, terwijl hij met één vinger over het beslagen raam van het pension ging.

“De berg huilt omdat wij weggaan.”

“De berg is waarschijnlijk opgelucht,” zei Bo. “Zeven dagen Team Glans is voor ieder ecosysteem pittig.”

Noa zat weer aan de ontbijttafel, haar mok tussen haar handen geklemd. Net naast de deur glom nu het vertrouwde silhouet van haar eigen ski’s in het rek. Het voelde alsof iemand ongemerkt een ontbrekend stukje in de puzzel had gelegd.

“Laatste keer hier ontbijten,” zei Joshua. “Laatste keer dat ik deze stoel bijna omver wiebel. Laatste keer dat Frau Müller passief-agressief naar mijn kruimels kijkt.”

“Je kan altijd terugkomen,” zei Tim. “Met een lijstje excuses en een presentatie.”

Frau Müller verscheen precies op dat moment met een schaal brood. “So,” zei ze. “Heute Abreise. Ihr habt viel… äh… Eindruck hinterlassen.”

“Positief, hoop ik?” vroeg Bo.

Frau Müller glimlachte. “Ihr seid laut, chaotisch und freundlich,” zei ze. “Das ist eine gute Mischung.”

Ze zette een klein bordje op tafel. In het midden lag een stuk karton, waarop in dikke blauwe letters stond: “Reserviert – Team Glans”.

“Souvenir,” zei ze. “Damit ihr nicht vergesst, wo ihr so viel Lärm gemacht habt.”

“Alsof dat kon,” mompelde Joshua. Maar hij keek er wel met een zachte blik naar.

Na het ontbijt was het tijd voor de verplicht leuke dingen: koffers dichtpersen, verloren sokken onder bedden vandaan vissen, Lars verbieden om "per ongeluk" iets van het servies in zijn tas te smokkelen.

Luca kwam net binnen toen Noa haar tas dichtritste. Hij had geen muts op dit keer, zijn haar plakte nog een beetje van de regen buiten.

"Je gaat echt weg," zei hij. Het klonk niet dramatisch, alleen… kaal.

Noa knikte. "De berg gooit ons er bijna zelf af als we nog langer blijven," zei ze. "Veiligheid en zo."

Bo kwam naast haar staan. "Hoe is het met je vader?" vroeg ze.

Luca tilde één schouder op. "Hij praat weer," zei hij. "Hij praat nu vooral met andere mensen. Over formulieren en aansprakelijkheid en 'hoe het zover heeft kunnen komen'."

"En over jou?" vroeg Tim.

Luca keek naar zijn schoenen. "Hij zei gisteravond dat hij niet weet of hij boos moet zijn of trots," zei hij.

"Dus… hij is even allebei niet. Hij denkt."

“Dat is vooruitgang,” zei Joshua. “Mijn vader dacht laatst dat mijn kamer opgeruimd was. Mensen zijn tot alles in staat.”

Luca lachte kort. “Hij vroeg of ik vandaag samen met hem naar de hut bovenin wil,” zei hij. “Om te kijken hoe we het lab kunnen opruimen. Met Leitner.”

“Dat is niet niks,” zei Noa.

“Hij zei dat hij een nieuwe plek zoekt om ‘goed te maken wat hij fout heeft gedaan’,” ging Luca verder. “Misschien is dat zijn manier van sorry.”
“Volwassenen en excuses,” zuchtte Bo. “Complexer dan een zwarte piste.”

Voordat ze konden vertrekken, moesten ze nog één keer naar het plein – niet om te skiën, maar voor een korte ceremonie die het dorp spontaan had bedacht.

Op het plein stond een geïmproviseerd podiumpje van houten kratten. Een handvol dorpsbewoners, wat skileraars, een paar kids met fakkels van gisteravond – en daar tussenin Leon Werner.

Hij zag er anders uit dan de eerste keer dat ze hem hadden ontmoet. Nog steeds de lijnen in zijn gezicht, de terughoudende blik, maar iets in zijn schouders was losser. Om zijn nek hing – opnieuw – zijn medaille. Glimmend. Gepoetst.

Sepp stak zijn hand op om iedereen stil te krijgen. “Nur kurz,” zei hij. “Bevor ihr geht.”

Hij keek naar Team Glans. “Diese fünf hier,” zei hij, “waren in dieser Woche… wie sagt man… anstrengend.”

Een paar mensen lachten.

“Aber,” ging Sepp verder, “sie haben auch Dinge gesehen, die wir übersehen haben. Sie haben Fragen gestellt, die wir nicht mehr gestellt haben. Und sie haben geholfen, Fehler zu finden, bevor sie Katastrophen wurden.”
Leitner stapte naar voren en knikte. “Es ist nicht üblich, Kindern zuzuhören, wenn es um Sicherheit geht,” zei hij. “Aber vielleicht sollten wir das öfter tun.”

Leon Werner keek naar Noa en tikte even tegen de medaille op zijn borst. “Manchmal,” zei hij, “braucht een verhaal een publiek dat nog niet is vergeten hoe vragen klinken.”

Noa voelde haar wangen warm worden onder haar sjaal. “We hebben vooral veel lawaai gemaakt,” mompelde ze.

Leon glimlachte. “Lawaai is ook een vorm van leven,” zei hij.

Frau Müller duwde haar naar voren. “Sag was,” fluisterde ze.

Noa keek naar haar vrienden. Bo stak haar duim op. Tim knikte. Lars trok gekke bekken, Joshua deed alsof hij flauwviel.

Ze haalde adem.

"Wij…" begon ze. Haar stem trilde een beetje, maar werd snel steviger. "Wij zijn hier gekomen voor een show. Voor shine. Voor likes, misschien ook wel. En we hebben die gekregen."

Er klonk wat gegrinnik.
"Maar," ging Noa verder, "we hebben meer gekregen dan dat. We hebben gezien dat bergen niet alleen mooi zijn, maar ook kwetsbaar. Dat sneeuw niet alleen gezellig is, maar ook iets waar mensen mee rommelen. En dat volwassenen fouten maken…"

Ze keek kort naar Luca's vader, naar de technicus, naar Sepp.

"…en dat ze die kunnen rechtzetten," zei ze. "Als iemand durft te zeggen dat het fout is."

Ze voelde Bo naast zich komen staan. "En," zei Bo, "we hebben geleerd dat ruzies niet erg zijn als je ondertussen elkaars handschoenen vasthoudt."

Lars stapte erbij. "En dat vallen soms iets oplevert," zei hij. "Zoals medailles. En blauwe plekken met goede verhalen."

Joshua zuchtte. “En dat ik officieel patent heb op bijna-dood-momenten,” zei hij.

Tim trok zijn notitieboekje uit zijn zak. “En dat data verzamelen leuker is als alles net niet ontploft,” zei hij. Er werd gelachen, geklapt, geroepen.

Leitner reikte hen een simpel houten bordje aan. Geen officiële trofee, geen glanzend ding – gewoon een stuk hout met erin gebrand: “Danke, Team Glans. Für Licht, wo wir es nicht gesehen haben.”

Noa pakte het aan. Het voelde zwaarder dan het eruitzag.

“Als je dit aan de muur hangt,” fluisterde Bo, “doet jouw kamer tenminste iets nuttigs.”

“Mijn kamer is een kunstwerk,” zei Noa.

“Even kunstwerken inladen,” riep Joshua. “De bus wacht.”

De terugreis was een rare mix van leegte en volheid. In de gondel naar beneden keken ze alle vijf zwijgend naar buiten, naar de pistes waar hun sporen langzaam dicht regenden.

“Grappig,” zei Tim zacht. “Als wij weg zijn, is er straks niets meer dat laat zien wat we hebben gedaan. Geen pistenbully, geen medaille in de sneeuw, geen vlag op zolder, geen verdwaalde ski’s…”

“Alleen een paar mensen die anders naar hun berg kijken,” zei Noa.

En dat was misschien genoeg.

In de bus, toen de bergen langzaam plaatsmaakten voor valleien en later voor vlaktes, zakten ze één voor één weg tussen slapen en half-waken.

Lars lag met zijn hoofd tegen het raam, mond half open. Joshua had zijn koptelefoon op en bewoog lichtjes mee op een ritme dat alleen hij hoorde. Tim was bezig zijn notitieboek over te schrijven in zijn laptop, maar zijn ogen vielen steeds dicht.

Bo zat naast Noa, haar voeten tegen de stoel voor haar, haar jas half open. “Weet je,” zei ze, “we hadden ook een hele rustige week kunnen hebben. Beetje skiën, beetje koek en zopie.”

“Had je dat gewild?” vroeg Noa.

Bo dacht even na. “Misschien,” zei ze. “Voor één dag.”

Noa glimlachte. “Misschien krijgen we ooit zo’n vakantie,” zei ze. “Waarin niets misgaat.”

“En dan vervelen we ons dood,” zei Bo. “En gaan we een moordzaak verzinnen bij het zwembad.”
Noa leunde met haar hoofd tegen het raam en liet haar ogen dichtvallen. In het donker van haar hoofd flitsten beelden langs: een lege plank in een materiaalhok, een

jongen met een rode muts bij een brievenbus, een pistenbullylicht in de schemer, een gouden medaille in de sneeuw, een vlag op zolder, vaten bij een rotswand, een scherm vol knipperende lichten – en haar eigen ski's, eindelijk terug op hun plek.

En daarvoor, steeds, dezelfde vijf figuren. Met te veel woorden, te grote gebaren, te weinig rem.

"Team Glans," mompelde ze. "En bijlage."
"Wat zeg je?" vroeg Joshua slaperig.

"Niks," zei Noa. "Alleen dat we straks een groepsapp moeten maken. Met regels."

"Eén regel," zei Lars zonder zijn ogen te openen. "Geen vakantie zonder avontuur."

"En geen avontuur zonder elkaar," voegde Tim eraan toe.

Bo rekte zich uit. "Nou," zei ze. "Dat is dan geregeld."

Buiten reed de bus verder, weg van de witte toppen, richting thuis. De berg bleef achter. Maar ergens daarboven, tussen bomen en sneeuw, lagen sporen die nog even bleven liggen voordat ze langzaam verdwenen.

En misschien, dacht Noa, als ze over een jaar of wat terug zouden komen, zou er hier en daar nog iemand zijn die zei: "Dat was toch die winter dat die vijf kinderen alles overhoophaalden?"

Ze glimlachte in zichzelf.

Geen slecht soort herinnering om achter te laten.

Peter Paul/Pieter publiceerde eerder bij Uitgeverij De Overkant de volgende werken.

9789080412538	Peter Paul J. Doodkorte	Als ik stil ben / versjes, gedichten op de dood / druk 1	De Overkant
9789080412521	Peter Paul J. Doodkorte	Even stilstaan / lichtpuntjes en vreugdevuurtjes van en voor mensen / druk 1	De Overkant
9789080412545	Peter Paul J. Doodkorte	Kunststukjes / overwegingen en ver-dichtjes naar aanleiding van kunst(-beleving) / druk 1	De Overkant
9789080412576	Peter Paul J. Doodkorte	In ongewone stilte / ver-dichtjes in dagen van coronapandemie / druk 1	De Overkant
9789080412552	Peter Paul J. Doodkorte	Van harte jarig zijn / ver-dichtjes bij een verjaardag / druk 1	De Overkant
9789080412507	Peter Paul J. Doodkorte	Het stille ervaren / ver-dichtjes bij de dood / druk 1	De Overkant
9789080412583	Peter Paul J. Doodkorte	Met hart en Ziel / Het mysterie van niks en oneindig genot / druk 1	De Overkant
9789080412590	Peter Paul J. Doodkorte	Scheefpoepen / Pieter Pottenkijker en Het mysterie van het vreemdgaan / druk 1	De Overkant
9789083348308	Peter Paul J. Doodkorte	De magie van Domaine Sainte Marie / Pieter Pottenkijker op zoek naar magie / druk 1	De Overkant
9789083348315	Peter Paul J. Doodkorte	De stilte fluistert / ver-dichtjes over onvergetelijk leven / druk 1	De Overkant
9789083348322	Peter Paul J. Doodkorte	Oud, maar zeker niet out! / Het mysterie van de Krasse Knarren / druk 1	De Overkant
9789083348346	Peter Paul J. Doodkorte	Prikkelende overdenksels / Pieters gebundelde kijk op de zaak | 2 / druk 1	De Overkant

9789083348360	Peter Paul J. Doodkorte	Pieters' prikkelspraak / Pieter's provoking speech | Le discours Provocateur de pieter / druk 1	De Overkant
9789083348339	Peter Paul J. Doodkorte	Prikkelende gedachten / stimulating thoughts | pensées stimulantes / druk 1	De Overkant
9789083348384	Peter Paul J. Doodkorte	De Knikkerkronieken / Pieters' tractaat over tactiek en tranen / druk 1	De Overkant
9789083348353	Peter Paul J. Doodkorte	Geen vergeefs beroep / Een hulpverleningsvorm dreigde te verdwijnen. De daarop geattendeerde Tweede Kamer der Staten-Generaal voorkwam dat. / druk Heruitgave	De Overkant
9789083348377	Peter Paul J. Doodkorte	Het Mysterie van het Ego / Pieter Pottenkijker en het raadsel van de grootspraak / druk 1	De Overkant
9789083348391	Peter Paul J. Doodkorte	Noa 18 / 17 augustus 2025 / druk 1	De Overkant
9789083609409	Peter Paul J. Doodkorte	Het mysterie van het bonzend hart / druk 1	De Overkant
9789083609416	Peter Paul J. Doodkorte	Gebundeld daglicht / Pieters' Daglicht over Denkdingen / druk 1	De Overkant
9789080412569	Peter Paul J. Doodkorte	Het mysterie van de en het Lot / Pieter Pottenkijker en de speling van het lot / druk 1	De Overkant
9789083609423	Peter Paul J. Doodkorte	De avonturen van Binkie Toto	De Overkant
9789083609430	Peter Paul J. Doodkorte	Boaz – Dromen tussen straat en stadion	De Overkant
9789083609447	Peter Paul J. Doodkorte	Tussen beleid en leefwereld – Verruim de horizon	De Overkant
9789083609454	Peter Paul J. Doodkorte	Team Glans – Avonturen op de piste	De Overkant

TEAM GLANS
AVONTUREN OP DE PISTE

Zeven dagen. Eén berg. En veel meer avontuur dan ooit gepland.

Noa (18) is professioneel shiner: samen met Bo maakt ze deel uit van Team Glans, een spectaculair showteam op de piste. Met de altijd pechhebbende maar hilarische naar een bergdorp voor een week vol sneeuw, shows en shine.

Maar nog voor de eerste afdaling is gedaan, zijn Noa's speciale skis verdwenen. Al snel blijkt dat er in het dorp veel meer misgaat dan alleen een verdwaald paar latten. Een pistenbully gedraagt zich als spookrijder, er duikt een oude gouden medaille op in de sneeuw, een stil jongetje met een rode muts dreigt echt te verdwijnen en hoog in de bergen wordt stiekem met gevaarlijke sneeuw geëxperimenteerd.

Avonturen op de piste is een sprankelende jeugdroman vol humor, spanning en vriendschap. Over grote monden en gouden harten, over fouten maken en het tóch weer goed willen doen – en over hoe je samen veel meer glans vindt dan je ooit alleen had durven dromen.

Uitgeverij De Overkant
Capelle aan den IJssel

9789083609454